

for vietnam

*nr 3 1970 årg. 5
pris kr. 1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

BRYT MED SAIGON

Kính gửi ỦY BAN ĐOÀN KẾT VIỆT NAM
CỦA NA UY

O S L O

Kính gửi các bạn thân mến,

Nhờ sự giúp đỡ tích cực của các bạn, các đoàn thể tiến bộ và nhân dân Na Uy, nay Chính phủ cách mạng lâm thời Cộng hòa miền Nam Việt Nam đặt cơ quan Thông tin ở Oslo. Thay mặt nhân dân miền Nam Việt Nam, chúng tôi xin gửi đến các bạn lời chào nhiệt liệt và cảm ơn chân thành.

Trong cuộc kháng chiến chống Mỹ xâm lược và bọn tay sai, nhân dân, Mặt trận dân tộc giải phóng và Chính phủ cách mạng lâm thời Cộng hòa miền Nam Việt Nam luôn luôn được sự đồng tình ủng hộ tích cực của các bạn, của các tổ chức dân chủ tiến bộ và nhân dân Na Uy. Chúng tôi coi đó là nguồn động viên cổ vũ quý báu đối với cuộc chiến đấu chống Mỹ cứu nước của nhân dân miền Nam Việt Nam.

Chúng tôi tin rằng, được sự tiếp tục giúp đỡ tận tình về mọi mặt của các bạn, của các tổ chức dân chủ tiến bộ và nhân dân Na Uy, với những hoạt động thiết thực của mình, ông Giám đốc cơ quan Thông tin của Chính phủ cách mạng lâm thời Cộng hòa miền Nam Việt Nam tại Oslo sẽ làm tròn nhiệm vụ nhằm tăng cường tình đoàn kết hữu nghị và sự hiểu biết lẫn nhau giữa nhân dân miền Nam Việt Nam và nhân dân Na Uy.

Xin gửi đến các bạn lời chào đoàn kết hữu nghị.

Miền Nam Việt Nam, ngày 20 tháng 5 năm 1970
ỦY BAN TRUNG ƯƠNG MẶT TRẬN DÂN TỘC
GIẢI PHÓNG MIỀN NAM VIỆT NAM

Til den norske solidari-
tetskomite for Vietnam

O S L O

Kjære venner

Ved deres aktive medvirkning så vel som ved bistand fra andre progressive organisasjoner og folket i Norge, tillates nå Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering å åpne et informasjonskontor i Oslo. På vegne av folket i Sør-Vietnam overbringer vi dere våre varmeste hilsener og en oppriktig takk.

Under sin motstand mot USA-angriperne og deres marionetter har folket i Vietnam, Den Nasjonale Frigjøringsfronten og Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering alltid mottatt positiv støtte fra dere, fra progressive demokratiske organisasjoner og fra det norske folk. Dette virker som en verdifull stimulans i det sør-vietnamesiske folks kamp - mot US-aggresjon og for nasjonal frigjøring.

Vi føler oss overbevist om at lederen for vårt informasjonskontor i Oslo vil komme til å berette om gode resultater ved at vi fortsatt mottar standhaftig og omfattende hjelp fra dere, fra progressive demokratiske organisasjoner og fra det norske folk. Dette vil bidra til å styrke og øke solidariteten og den gjensidige forståelse mellom det sør-vietnamesiske og det norske folk.

Kjære venner, motta våre hjertelige solidariske hilsener

Sør-Vietnam, 20. mai 1970
Sentralkomiteen for
Sør-Vietnams Nasjonale
Frigjøringsfront (FNL)

BRYT MED SAIGON-JUNTAEN

Utviklinga av frigjøringskampen i Indo-Kina viser at motstanden mot USA-imperialismen har økt. Nå har også folket i Kambodsja reist seg til kamp under ledelse av frigjøringsfronten, FUNK.

Nixon forsøker å »vietnamisere» krigen ved å la asiater bekjempe asiater. Han sendte sør-vietnamesiske regjeringstropper sammen med sine egne inn i Kambodsja, for å berge Lon Nols reaksjonære kuppregjering. USA-imperialistene forsøker også å gi Saigon-juntaen; Thieu, Ky, Khiem, ei ansiktsløfting for å føre verdensopinionen bak lyset. Men det er for seint å dekke over blodsporene.

Dette er desperate forsøk på å forhale et endelig nederlag. Vi må her i Norge aktivt bekjempe denne politikken. Solidaritetskomiteen for Vietnam mener at vi nå må reise kravet om at den norske regjeringa bryter alle forbindelser med Saigon-juntaen. »Informasjonskontoret» som Saigon-

quislingenes venner nå har oppretta i Oslo, tjener bare til å dekke over USA-imperialistenes og Saigon-regjeringens forbrytelser.

Vi kan ikke tillate krigsforbryternes håndlangere å spre løgner i Norge. Vi husker hvordan Goebbels' propaganda i mellomkrigstida tilslo den fascistiske terroren. »Løgnkontoret» må fjernes. Det kan skje ved at opinionen i Norge blir sterkere enn de band som USA-imperialistene har bundet oss med.

Vi har fått bevis for at det nytter. I august oppretta PRR (Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering) sitt informasjonskontor i Oslo. Det bør være et første skritt på vegen til norsk anerkjennelse av PRR og DRV (Nord-Vietnam).

BRYT MED SAIGON-JUNTAEN!

ANERKJENN PRR OG DRV!

USA'S REGIMER I SAIGON

REDSKAP MOT FOLKET

Etter den andre verdenskrig trådte USA fram som den sterkeste imperialistiske stat. Leveransene av våpen og annet krigsmateriell til egen hær og til andre land hadde ført til ei oppblomstring i den amerikanske økonomien. Samtidig var Frankrike svekket økonomisk. I Sør-Øst Asia betydde dette at USA samtidig som de støtta og hjalp den franske imperialismen mot det vietnamesiske folks nasjonale frigjøringskamp, så pressa amerikanerne franskmennene ut av de tidligere franske koloniene. Da franskmennene i mai 1954 måtte gi tapt for den vietnamesiske frigjøringshæren, var USA straks klare til å ta over.

Den amerikanske regjering sendte i juni 1954 kommandant Landsdale, en CIA-mann, til Vietnam for å undersøke den politiske situasjonen med det for øye å opprette en marionettregjering. Landsdale og CIA foreslo Ngo Dinh Diem som kontaktmann, og han ble av den amerikanske regjering sendt til Vietnam 18. juni 1954. Landsdale holdt nær kontakt med Diem for å planlegge opprettelsen av en marionettregjering med Diem som leder, og denne regjeringas aktiviteter. Planen lyktes, og Ngo Dinh Diem avløste den franske imperialismens handlinger i Saigon, Bao Dai, i oktober 1955.

Diem var ikke valgt av det vietnamesiske folket i sør som statsminister, han var plukket ut av amerikanerne. Mot Diem og den amerikanske imperialismen stod et folk som gjennom flere generasjoner var blitt herda i kamp mot inntrengere. Dette folket ønska nå en oppfyllelse av Geneveavtalen, en gjenforening med sine brødre i nord.

Diem og USA-imperialismen hadde andre mål og var ikke interessert i noen gjenforening av nasjonen på folkets vilkår. Diem-regimet starta isteden ei systematisk forfølgning av tidligere motstandsfolk, og terror mot sivilbefolkninga. Således gikk Diem's arme 26. april 1955 til angrep mot

væpnede styrker i Binh Xuyen og to religiøse sekter. Resultat: 7 000 drepte, 14 000 sårede og 20 000 hus ødelagt. I konsentrasjonsleiren Phu Loi ble den 21. desember 1958 6 000 politiske fanger forgiftet, noe som resulterte i øyeblikkelig død for over 1 000 fanger. Mange av de resterende fanger ropte om hjelp, disse ble skutt til døden. Etter denne massakren utførte Diem-tropper, kommandert av en amerikansk general, et terroristisk plyndretokt mot befolkninga i Phu Loi-området. Lignende terrorhandlingar ble satt i verk over hele Sør-Vietnam.

Som resultat av denne terroren økte motstanden mot Diem. 1. mai 1958 i Saigon demonstrerte 500 000 arbeidere, bønder, soldater, studenter og andre mot Diem og USA-imperialismen for bl. a. en slutt på undertrykking og massakre, og en fredelig gjenforening av land og folk. Utover heile landet ble det demonstrert for lignende krav. Fordi demonstrasjonene ble møtt med en enda mer omfattende terror, avtok demonstrasjonene i 1959 og det vietnamesiske folket ble tvunget til å forsvare seg med våpen i hånd mot det fascistiske Diem-regimet. Den 20. desember 1960 ble Den nasjonale frigjøringsfronten (FNL) danna for å organisere hele folkets kamp mot Diem og USA-imperialismen.

Ved siden av Diems motsetningsforhold til sivilbefolkningen, kom Diem etterhvert i et motsetningsforhold til USA-imperialistene. Han viste seg ikke å være et høvelig redskap for deres politikk. Den 1. november 1963 foretok militærjuntaen i Saigon med hjelp fra CIA et statskupp. Ngo Dinh Diem ble styrtet og drept, og i stedet for Diems diktatorstyre ble det opprettet et «militærråd» ledet av general Duong Van Minh.

Etter Diems fall ble Ngyuen Ngoc Tho statsminister, og den 30. januar 64 kom general Khanh til makten ved et statskupp.

Den 20. februar 65: et nytt statskupp av «unge generaler» ledet av Van Thieu, og den 11. juni tok Nguyen Cao Ky og Nguyen Van Thieu ved et statskupp stillingene som henholdsvis president og visepresident. Om deres fortid kan sies at både Thieu og Ky var tidligere offiserer i den franske koloniarmeen, og at de har deponert millioner av dollars i sveitsiske banker og har kjøpt store villaer i Sveits.

Det nye styret førte ikke til noen bedring for det vietnamesiske folk. Denne uttalelsen gjenspeiler ganske godt den nye presidents holdning. «Jeg har bare en helt — Hitler. Jeg beundrer ham, vi behøver i det minste 4 eller 5 som ham».

Om regjeringa i Sør-Vietnam kom senator Young med denne uttalelsen i 1968: Allerede i 1956 sa president John F. Kennedy, på den tiden senator: «Hvis vi ikke er foreldre til Saigon-regimet, så er vi i alle fall dets fosterforeldre. Vi hjalp til ved fødselen, hjalp til med å bekrefte dets eksistens og bidro til å forme dets fremtid». Uten støtte av de amerikanske troppene kunne det ikke overleve en eneste dag. Sør-vietnams konstitusjon er ikke noe annet enn en papirlapp.

Cabot Lodge sammen med Diem i 1962.

Den er ingenting annet enn en karikatur av frihet, demokrati og rettferdighet.

En av de brutale måter som USA—imperialistene og deres marionetter i Saigon bruker i krigen mot det vietnamesiske folket er å ta i bruk giftige kjemikalier, gasser osv. Et eksempel på dette er at 38 000 hektar jord ble sprøytet med kjemikalier i Mekong—deltaet i 1965, med det resultat at over 1/2 million mennesker ble forgiftet.

Noen eksempler på ødeleggelsene: I 1966 ble 876 500 hektar sprøytet og ødelagt av giftige kjemikalier, antall personer forgiftet var 258 000. I 1967: 903 000 hektar ødelagt 279 700 personer forgiftet.

Tidligere president, nåværende visepresident i Saigon, Cao Ky, sammen med daværende visepresident i USA, Hubert Humphrey.

Amerikanerne anvender de giftige kjemikaliene i den hensikt å tilintetgjøre den sørvietnamesiske befolkningens økonomiske ressurser og holde den i en konstant tilstand av fattigdom og sult. De forsøker på samme måte å ødelegge naturen, med det resultat at mennesker og natur i Sør-Vietnam blir frarøvet selve grunnlaget for sin eksistens. Det er et styre som dette, som nå har fått opprette et konsulat og »informasjons»-kontor i Norge. Ei slik regjering er det som har fått støtte av den norske regjeringa. Saigon—juntaen har selv uttrykt sin takk til de norske styresmaktene, ved å reise en bauta, hvor navnet til alle landene som har støttet Saigon—regjeringen er inngravert.

Tidligere visepresident, nåværende president i Saigon, Nguyen Van Thieu, sammen med nåværende visepresident i USA, Spiro Agnew.

Dette er Saigon-juntaen: **INFLASJON—STREIKER**

For annen gang siden nyttår gikk den 25. juni 70 000 arbeidere fra 124 fagforeninger til en omfattende streik på ubestemt tid i Saigon. De ble støttet av 40 000 uorganiserte arbeidere, buddhister, studenter og krigsinvalider. I sin tur førte dette til at det fra den 25. til 29. i samme måned gikk nærmere en halv million fagorganiserte til streik og forårsaket et tap på 655 mill. piaster for amerikanske selskaper i landet.

Den direkte foranledning til disse aksjonene var en protest som havnearbeiderne ved Thu Duc—depoet satte i verk den 28. mai, mot at 283 av de ansatte var blitt gitt sparken av de amerikanske sjefene, samt at resten av arbeidstokken fikk lønnsreduksjoner på mellom 30 og 70 %. Den 9. juni gikk samtlige havnearbeidere til ett døgns arbeidsnedleggelse, noe som i sin tur førte til at 60 000 Saigonarbeidere la ned all virksomhet den 15. At de amerikanske bossene ennå ikke har innfridd de rettferdige krava, vil bare føre til en ny skjerpelse av motsetningene mellom Saigons arbeiderklasse og USA—imperialistene.

Første gang 70 000 Saigon—arbeidere streiket i år var den 7. januar, da til støtte for en protestaksjon bussjåførene

holdt gående. Streiker har for alvor begynt å gripe om seg i Sør—Vietnam. Stuvære, oljearbeidere og sjåførere som ved streik har tvunget rettferdighet igjennom, har blitt forbilder for hele den Saigon—kontrollerte del av den sørvietnamesiske befolkningen som lever under stadig verre kår.

10% DYRERE Å LEVE HVER MÅNED

»Økonomien er et like alvorlig problem som Vietcong», kunne et pessimistisk medlem av Saigon—administrasjonen berette til »Newsweek» nylig. Og det er sikkert riktig. For Saigon—administrasjonen sjølsagt.

De direkte årsakene til kampoppsvinget hos den sørvietnamesiske bybefolkningen er en skyhøy prisstigning og en omsegripende inflasjon. Den amerikanske avisa »Baltimore Sun» skrev den 11. juni at levekostnadene hadde steget gjennomsnittelig 20% siste året. »Newsweek» nærmer seg sikkert sannheten mer med et tall som ligger på 7 til 10% — hver måned! Om inflasjonen i krigens Sør—Vietnam ennå ikke er nådd nivået fra Korea—krigen, peker likevel utviklinga mot et økonomisk krakk i Sør—Vietnam. F. eks. har prisen

på ris i det tradisjonelt risrike Vietnam steget 80% siden ifjor høst. En liter bensin er nå billigere enn en liter ris i Vietnam.

En såkalt »senator», Tran Van Dan, kunne fortelle til et amerikansk blad at »overalt jeg snakker med soldater, er de sultne». Men sulten gnager ikke bare de 1 million krigstrøtte soldatene til Thieu og Ky. Inn til byene går det en jamn strøm av fordrevne fattigbønder og jordløse. »De flykter for Vietcong», sier Saigon-propagandaen, men i virkeligheten

er det folk som må betale prisen for Thieus oppskrytte »landreform». Jorda blir fratatt »mistenkelige» og gitt til »patrioter», dvs. folk som har sterk lojalitet til regimet i Saigon, tidligere offiserer i hæren osv. Hva denne »landreformen» innebærer får en det beste bilde av dersom en besøker den sterkt voksende slummen rundt storbyene, og undersøker hvordan det egentlig står til med matvareproduksjonen i Sør-Vietnam. Et eksempel vil belyse dette:

Et av Saigons slumstrøk.

SAIGON—»REFORMER» BETYR HUNGERSNØD OG AVHENGIGHET AV USA.

I et forsøk på å skru opp tempoet på gjennomføringa av »vietnamiseringspolitikken» har amerikanerne i år pålagt Saigon-administrasjonen å skrape sammen mer mat og matvarer i Sør-Vietnam. Mens behovet for i år anslagsvis ligger på 1 million tonn ris mot ca. 850 000 tonn ifjor for de USA-besatte delene av landet, gikk den amerikanske planen ut på at byråkratene i Saigon bare skulle få importere 150 000 tonn. Resten skulle de samle inn på landsbygda, hovedsaklig i Mekong-deltaet. Da 3 måneder var gått, hadde de ikke greidd mer enn 17 000 tonn, dessuten kom den amerikanske »hjelpa» bare som regndrypp fra klar himmel. I sentrale landsdeler var det tegn til hungersnød. For å redde seg ut av situasjonen, måtte Thieu og Ky undertegne en ny handelsavtale med USA, Thailand, Taiwan....Hele 550 000 tonn ris måtte importeres tilsammen fra disse landa.

ROTONDET: USA—IMPERIALISMENS KRISE.

»Det er harde fakta, men den sørvietnamesiske økonomien er helt og fullt avhengig av USA», heter det den 15. juni i »Newsweek». I Saigon-avisa »Chinh Luan» blir det den 14. mars i år fortalt at 90% av alle produkter og forbruksvarer ble importert eller gitt som »hjelp».

Om det er inflasjonen som er årsaken til den politiske krise i Sør-Vietnam og den sosiale uro i byene, så er det avhengighetsforholdet til USA som er den direkte årsaken

til inflasjonen. Sør-Vietnam under Thieu og Ky er idag i virkeligheten en koloni under amerikansk herredømme. Bare et blick på handelsstatistikken er nok til å bekrefte det: »Siste år importerte sørvietnameserne varer for 850 mill. dollars, mens eksporten til USA var på 16 mill. dollars». (»Newsweek 21/6 i år.) Jamvel om USA finansierte omlag en tredjedel av gjelda som dette veldige underskuddet førte med seg, gjorde dette at forholdet mellom den sørvietnamesiske piasteren og dollaren raskt utviklet seg til et vidt gap, — i juni ifjor stod 1 dollar i 185 piaster, i desember i 320 og i mai i år må en sørvietnameser legge ut 472 piaster for en dollar, som etterhvert er blitt eneste brukbare mynt i de okkuperte områder.

Framtida fortøner seg slett ikke lys for den sørvietnamesiske økonomien. I takt med »vietnamiseringa» på det militære felt og etter som de økonomiske vanskelighetene tårner seg opp i USA sjøl, synker de amerikanske understøttelsesbidragene år for år. Dette bekreftes av bl. a. »Newsweek» som skriver at »som en følge av oppmykingen av den sørvietnamesiske økonomien, vil levestandarden måtte gå ned!» Det viser jo bare på hvilket svakt grunnlag den sørvietnamesiske økonomien i det hele tatt bygger, og bare en dagdrømmer kan innbille seg at den vil kunne overleve på egne bein....

I 1966–67 var »hjelpa» fra USA til Sør-Vietnam på 730 mill. dollar. Men for 1969–70 ligger det årlige tilskuddet på rundt 400 mill. Krigsbudsjettet til Thieu og Ky ligger i år på 177,8 milliarder piaster mot 111 milliarder i 1968, året med Tet-offensiven. Bevilgninger til andre, og særlige sivile

formål ble skjøvet ut i det uvisse og lagt på is som »etterkrigsprosjekt». Ikke rart den allmenne forbitrelsen mot regimet blir sterkere for hver dag som går og folkedemonstrasjonene vinner fra.

KRISA I USA GRIPER OM SEG.

Mens avhengighetsforholdet til USA førte til et visst økonomisk oppsving i begynnelsen av krigen, skyldtes det mer veldige amerikanske investeringer i Sør-Vietnam enn et stabilt indre styre. Idag er USA-imperialismen omgitt av en mengde uoverstigelige økonomiske problem. For å nevne noen eksempler: For de første 9 månedene i 1969 hadde USA et underskudd på betalingsbalansen på 8 milliarder — en rekord i amerikansk historie. Dollarens synkende verdi: fra 1961–69 sank den 20 cent. Arbeidsløsheten var i febru-

ar på 2,8 millioner, i mars på 3,6 millioner. Den nærmer seg i skrivende øyeblikk 5 millioner.

Det har ingen hensikt her å filosofere over de egentlige årsakene til at USA-imperialismen idag er revet opp av indre og ytre banesår. Vi vil bare minne om at Vietnam-krigen tilsammen har kostet USA (og det skattebetalende amerikanske folket) minst 150 milliarder dollar i direkte militære utgifter. Med andre mer indirekte investeringer lagt til stiger tallet til over 400 milliarder.

Alle land og områder som ligger i USA-imperialismens innflytelsessfærer vil før eller siden og i forskjellig grad få merke følgene av den samme krise som idag har begynt å ryste imperialismens høyborg. I en halvkoloni som Sør-Vietnam kan slike rystelser bli skjebnesvangre — for de som sitter på toppen, vel og merke.

Dette er Saigon-juntaen:

TERROR – TORTUR

Det foregår en brutal undertrykkelse i Sør-Vietnam. Saigon-regimet ledet av »president» Thieu og »visepresident» Ky hersker med ei diktatorisk jernhånd.

Alle som våger å ytre seg kritisk om regimet eller som antyder mulighetene for en fredelig løsning på krigen, blir arrestert. I fengslene foregår det en omfattende tortur. Regimet utøver en streng sensur.

Disse kjensgjerningene er lagt fram i en rapport fra en amerikansk delegasjon, vesentlig bestående av framstående ledere fra forskjellige kirkesamfunn i USA.

I rapporten som nå er offentliggjort heter det:

ARREST OG TORTUR.

Det vi oppdaget i Vietnam, er både mer nedslående og samtidig mer håpefullt enn vi hadde ventet. Den politiske undertrykkelse er meget sterk. Politiet og agenter for politiet overalt. Vi oppdaget at når vietnamesere åpent uttaler at de ønsker fred, blir de fengslet av regjeringen under påskudd av at alle som taler mot regjeringen, må være for kommunistene. Det er vanlig at vietnamesere som kritiserer regjeringen, blir arrestert i henhold til en særlov som gir adgang til å fengsle folk på et grunnlag som kan fornyes fra seks måneder til to år, uten at de blir stilt for retten. Mange vietnamesere og da særlig studenter er blitt torturert de siste tre månedene ved forhørsentre og fengsler som Con Son og Thu Duc. Vi så ofrenes sår og traff flere eks-fanger og mødre og hustruer til unge mennesker som er i fengsel nå, og som fortalte oss om den utrolige torturen som utøves av det USA-støttede Thieu/Ky-regimet.

SENSUR.

Aviser som tør trykke kritikk av regjeringen, blir ofte konfiskert av politiet før de når ut til publikum. Mens vi var i Vietnam, ble en utgave av den engelsk-språklige avisen Saigon Post beslaglagt fordi den inneholdt utdrag av utenriksminister Rogers tale i San Francisco hvor han nevnte muligheten av en koalisjonsregjering i Saigon.

Undertrykkelsen av folket og forfølgelsen av alle patriotisk innstilte elementer har helt siden Geneve-avtalens tid vært Saigon-administrasjonens grunnleggende måte å styre på.

»Sør-Vietnam må ha en sterk regjering med støtte fra politi- og sikkerhetsstyrker tilstrekkelig effektiv til å eliminere enhver agitasjonsfaktor», sa den beryktede amerikanske utenriksminister John Foster Dulles i Senatet allerede 11. november 1954. Undersekretær for det Fjerne Østen, W. S. Robertson, var mer konkret da han den 1. juni 1956 uttalte: »Våre anstrengelser er først og fremst innrettet på å hjelpe til med å opprettholde de interne sikkerhetsstyrkene til en regulær hær på omlag 50 000 mann, en mobil sivilgarde på rundt 45 000 mann og et lokalforsvar som opprettes for å beskytte mot oppvigleri i landsbyene».

Idag har både Dulles og Robertson fått oppfylt sine ønskeplaner. Diem-terroren og snart 10-års folkekrig i Sør-Vietnam med en okkupasjonsstyrke på en halv million mann, har i sannhet vist for verden hva USA mener når de snakker »sterke regjeringer» og »beskyttelse mot oppvigleri». Det de mener er en fascistisk militærregjering, rede til å holde folket nede og til å føre krig. I Sør-Vietnam hadde ikke Saigon-juntaen kunnet overleve en dag uten amerikansk hjelp, og likefullt kan heller ikke USA unnvære en lydige og underdanige administrasjon i Saigon.

I forrige nummer av For Vietnam (2/70) la vi fram en omfattende dokumentasjon på ulike krigsforbrytelser som USA-imperialismen har gjort seg skyldig i med eller uten Saigon-marionettens hjelp i Vietnam. Vi viste at de ikke var noe »feilgrep» fra utøvernes side, men deler av en imperialistisk røverpolitikk, som de amerikanske krigsmonopolene og den amerikanske regjeringa er opphavet til.

I det siste har mange av disse forbrytelsene kommet for en dag også i vestlig presse. Helt nylig har verden fått kjenskap til de bestialske »tigerburene» på Con Son (se annet sted i bladet) og torturen av studenter i Saigon. Men flere ugjerninger vil komme fram. Etter som folkeopinionen vokser for hver dag, vil nye avsløringer belyse Nixon, Thieu og Ky stadig klarere.

TORTUR I SAIGON

Ett av de seineste eksempler på Saigon-juntaens brutale omgang med folket i Sør-Vietnam er torturen av studenter i Saigon.— Don Luce, en amerikaner som har levd ti år i landet, forteller i et brev gjengitt i FNL-organet »South Vietnam Struggle»:

»Saigon-politiets tortur har blitt uomtvistelig påvist gjennom den nylige aksjonen mot den vietnamesiske studentbevegelsen».

Videre gjengir Don Luce intervjuer han hadde med flere av de torturerte studentene. En av dem, Luu Hoang Thao, varaformann i studentforbundet fra Vanh Hanh-universitetet, som ble arrestert den 13. mars, forteller: »De første tre dagene slo politiet løs på meg i ett sett. De stilte ingen spørsmål, men slo meg med klubbene sine på kneskålene mine, over nakken og leggene. Jeg ble slått i svime. Etter tre dager ba de meg undertegne et papir som de ikke ville la meg lese. Da jeg nektet å skrive under, slo de løs på meg igjen».

Thao sa at han ikke visste hvorfor han ble satt inn. Heller ikke kunne han skjønne grunnen til at han ble satt fri uten videre. Det er blitt hevdet at regjeringen løslot de torturerte studentene slik at de skulle virke som en advarsel til de andre som i ukesvis hadde demonstrert mot regjeringens forfølgelser av studentene. Torturen av Luu Hoang Thao pågikk i dagesvis: »De slo meg fra alle kanter til blodet strømmet ut av munnen, men jeg nektet å skrive under. Da satte de nåler under fingerspissene mine, festet elektroder til ørene, tungene og penis. Til slutt satte de sprøyter i meg, tok handa mi og skrev under på papiret. Der sto det at jeg hadde forbindelser med kommunistene.»

I den sørvietnamesiske grunnlov heter det i paragraf 7 at »Ingen borger kan bli torturert, truet eller tvunget til å kom-

me med tilståelser». Likevel har Saigon-juntaens politi frie hender til å foreta seg hvasomhelst mot hvemsomhelst. En av årsakene til studentenes protester var at det rådde et slikt forhold. Eller, som den samme Thao uttrykte det: »Vår synd er at vi elsker landet vårt og det vietnamesiske folket.» — (Alt som er nevnt ovenfor bekreftes av en UPI-melding 29/4 i år).

10/68.

Saigon-juntaen fortsetter sine forfølgelser. Thao er bare en av hundre og tusen i sammen stilling. For om ikke Thieu og Ky har en grunnlov på sin side, har de til gjengjeld unntakslover, eller 10/68 som den mest beryktede av dem kalles i Sør-Vietnam. Den er i grunnen en tro kopi av Ngo Dinh Diems 10/59-lov. 10/68 fra 5. november 1968 forbyr alle streiker, demonstrasjoner og forsamlinger. Spredning av lopesedler er også forbudt. Fordi alt dette kan innebære en »fare for den nasjonale sikkerhet». At det er Saigon-juntaens sikkerhet som er i fare, ser ti tydelig ved at det er særskilte militære tribunaler som »har all makt til å rettsprove alle forstyrrelser av den offentlige orden og den nasjonale sikkerheten». At Thieu og Ky til stadighet må føle seg usikre, er jo ikke rart, de sitter på en vulkan og »hviler» på amerikanske bajonetter.

POLITISTAT OG MILITÆRDIKTATUR.

Sør-Vietnam under Thieu og Kys administrasjon er et militærdiktatur. En okkupasjonssone der det hele tida rår »unntakstilstand», med all den terror det innebærer mot arbeidere, studenter og andre nasjonale og fredselskende krefter. Saigon-juntaen har alltid vist seg som blodig redskap i USA-aggressorenes hender. En svekkelse av Saigon-juntaen i dag er en svekkelse av USAs slagkraft mot folket i Vietnam. Samtidig er en svekkelse av USA-imperialismen igjen et sår i sida på Thieu og Ky. Og et skritt nærmere fred og frihet for folket i hele Indo-Kina.

Det er derfor vi krever USA ut nå, brudd på alle norske forbindelser med Saigon og anerkjennelse av PRR!

VIETNAM
COURIER

January 27,
1969
No. 201
6th Year

Information Weekly E O 46 Tran Hung Dao Street, Hanoi Democratic Republic of Viet Nam

SOUTH VIET NAM
In struggle
SOUTH VIET NAM NATIONAL FRONT FOR LIBERATION INFORMATION COMMISSION

Vietnam Courier kommer hver uke, Vietnam in Struggle hver 14. dag. Abonnement tegnes gjennom Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 sentrum, Oslo 1. Et årsabonnement koster kr. 15.

Radio Hanoi

SENDER HVER KVELD KL. 21.00 NYHETER
PÅ ENGELSK OVER KORTBØLGE. 19-METER-
BÅNDET ELLER 15 mhz.

Dette er Saigon-juntaen:

THIEU'S "DEMOKRATI"

Sør-Vietnams president, van Thieu skryter alltid av sin «demokratiske» konstitusjonelle og legale rett. Han gjør fortvilte forsøk på å fylle sin rolle som quisling, mannen som skal lovgjøre USA-imperialismens tilstedeværelse i Vietnam. Men han har vanskelig for å narre noen med valgfarsene sine. Han blir til og med avslørt av Saigon-pressen!

Den ukentlige avisa Dai dan toc skriver 5. juli i år: «Ved valglokalene foran rådhuset sa minister Khiem til pressen at i 1967 gikk befolkningen til urnene for å lage «et demokratisk tak». I 1968–69 fullførte regjeringen (Saigon-juntaen, red. anm.) byggingen av denne demokratiske bygningen ved kommunevalgene.»

»Det underer en lite at de demokratiske mestrene, ikke har det særlig behagelig i et slikt «demokratisk hus». For når taket i huset blir bygd for grunnmuren, må det rase sammen. På toppen av det hele skal dette demokratiet støttes opp av president Thieu's siste valglov, som utelater og diskvalifiserer nøytralister og prokommunister. Hvorfor de utelates gis det ingen begrunnelse for. Det er dessuten lett for regjeringen å få «bevis» for at folk ikke fyller kravene til valgdeltakelse. Mange er blitt feilaktig anklaget og stilt for retten, selv om de kunne tilbakevise anklagene uten vanskeligheter.

I det siste er et stort antall studenter arrestert og torturert. Det var ganske enkelt en stor bommert å nevne nøytralister og prokommunister i valgloven. Den «demokratiske» bloffen har fått et nytt slag, ved de nåværende provins-landsby- og byvalg. Det var de tåpeligste valg, som noen gang er holdt. Det var få valgmuligheter og velgerne var trette. Jo tryggere stedet var, jo mindre var velgertilslutningen fra folk som allerede hadde smakt «demokratiets frukter» og som var foret opp med det. Det har nådd sitt bristepunkt, sa en representant.

I sin leder: Nyheter i form av et klassisk drama, drev Dai dan toc ren gjon med Thieu's «demokratiske» valgfarse. »Etter 30. juli-valget brakte det nasjonale instituttet for statistikk en oversikt som viste at halvparten av velgerne ikke hadde stemt, fordi de regjeringsvalgte representantene har mistet all tillit, og fordi de fryktet å velge en feil mann, blant de mange regjeringsvalgte kandidatene. Dessuten måtte håndverkerne bruke søndagen til å tjene penger, fordi de store skattene forverret levevilkåra. Andre brukte transportmidlene sine til drosjetrafikk, for å få et tillegg til sulteløna, som ikke er økt på mange år. Alle soldatene fikk «belønning» for å stemme, men bare 73,9% av offiserene deltok. Resten lot være pga. motvilje.

I en annen artikkel: Et forkledd valg, forteller samme avis: »På direkte ordre fra president Thieu, ble lederne for provinsene eller distriktene gitt fullmakt til å velge kandidater. I virkeligheten har disse kandidatene ingen tillit. Ved rettfærdige valg ville de ikke blitt gjenvalgt. Men for å bruke enhver anledning til å vise sin lojalitet til styresmaktene og få sin belønning, bruker de lokale lederne alle midler for å få valgt regjeringsvennlige kandidater. En som ble nedstemt

ved et kommunevalg, kan få en overveldende majoritet ved et provinsvalg tre måneder senere. Representantene deres ba om å få åpnet valgurnene og forandre stemmesedlene. Andre steder ble uttalelsen til valgstyret forandret i favor av den regjeringsstøtta kandidaten.

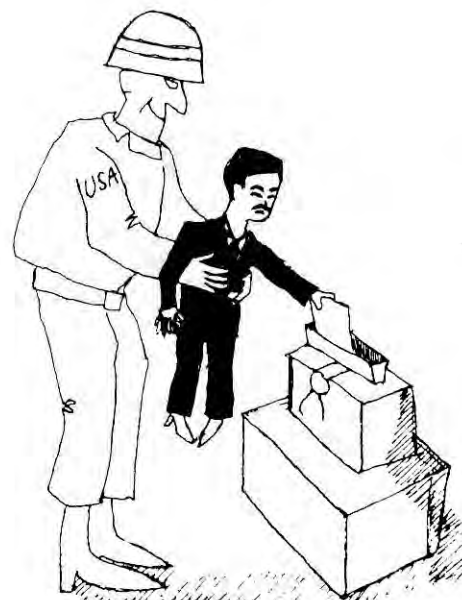
Alle disse manipulasjonene peker i retning av et sammenbrudd for «demokratiet» og slutten på regjeringen».

Bak disse aviskommentarene ser en tydelig et system bygd på terror og korrupsjon. Senatsvalget som ble holdt 30. august, var et nytt bevis på at regjeringen i Saigon har liten støtte i folket. Et «valg» arrangert av van Thieu betyr at de frigjorte områdene ikke deltar. Det ble opplyst at 56,7% av 6,5 millioner stemmeberettigede deltok. Det betyr litt over 3 millioner av ei befolkning på over 14 millioner. Når vi i tillegg vet hvor lett regjeringen i Saigon har for å fikse på de egentlige tallene, jfr. tapstall for FNL-soldater, blir det ikke mange velgere igjen. Dessuten er det nesten bare sikre kandidater som får stille til valg i følge valgloven. Når van Thieu slipper til noen som ikke står fullt på samme linje som han, er det mest for å gi et inntrykk av at valgene er noenlunde demokratiske.

Få timer før valglokalene ble åpnet, ga folket sin virkelige stemme til valget. FNL-soldater gikk til aksjon mot valgsteder over hele landet, og markerte hvor liten kontroll Saigon-juntaen i virkeligheten har i Sør-Vietnam

SLUTTE Å SPILLE DEMOKRATISK.....

I og med vietnamiseringen av krigen, som medfører at regjeringa skal ta over krigføringa aleine, blir det kanskje nødvendig for Saigon-juntaen å slutte å spille demokratiske. Van Thieu må blottlegge diktaturet sitt fullstendig, og da vil han miste alle støtte.

Dette er Saigon-juntaen:

DJEVELØYA CON SON

Gjennom avisene har vi gjentatte ganger blitt minnet om »tigerburene» på Con Son. Men at den djevelske fangeøya eksisterer er ingen nyhet for det vietnamesiske folket. USA-Saigonjuntaens brutale mishandling av fengslede, ble avslørt for lenge siden av Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront, FNL. Forholdene på Con Son ble trass det ikke nevnt i norske aviser. Det samme var tilfellet med Son My-massakren. Det var først amerikanerne som »oppdaget» »tigerburene» i begynnelsen av juli i år. Det var ved et tilfelle at en tremannsdelegasjon fra USA fikk se dem. Fengselstyret viste ikke fram de beryktede fangehullene.

Saigon-regjeringens politikk har vært å benekte at de eksisterte. Men nå fant delegasjonen fram til dem på egen hånd. Lederen Don Luce, som er presse mann og Generalsekretær for kirkenes verdensråd i USA, snakker flytende vietnamesisk. Han snakket med noen av fangene. De ba om vann: »Vi er blitt slått, vi er sultne, vi er syke og vi har ingen medisin», ropte de. Over hvert bur sto det en balje med kalk. Det ble sagt at de ble brukt til veggene. Men fangene fortalte at kalken ble helt over dem, når de ba om mat. Golvet var da også dekket med kalk. Mange fortalte at de led av tuberkulose, slik at de nesten ble kvalt og spyttet blod når kalken ble kastet over dem. De klaget over at risen ble blandet med sand og småstein. De måtte spise insekter, biller og annet småkryp levende. Fangenes ben var som visnet bort, slik at de måtte dra seg fram med hendene. Luce legger til at de som levde i burene aldri fikk toiletpapir. De måtte bruke tøybiter fra skjorta, som de vasket med sin egen urin. Kvinnene, fortsetter Luce, led bittært under mangel på vaskevann, til og med under menstruasjoner. Noen av dem var under femten år. En av dem fortalte at hun ikke var kommunist, men at hun ble arrestert under en fredsdemonstrasjon.

Delegasjonen ble dypt rystet over det de så. Siden har avsløringene og anklagene mot Saigon-regjeringen økt i styrke. Det har vist seg at USA har bevilget flere hundre millioner kroner til fengselsvesenet i Sør-Vietnam. De har også flere eksperter og rådgivere på Con Son.

»DETTE ÅRHUNDRETS MEST BARBARISKE HELVETE PÅ JORDEN»

Con Son, USA-marionettens største fengsel, er dette århundrets mest barbariske helvete på jorden. På denne øya som er 30 km², har over 10 000 mennesker blitt fengslet av Saigon-administrasjonen. 8 000 er politiske fanger og motstandere av Saigon-regimet, patrioter som kjemper for sitt fedrelands uavhengighet og frihet. De politiske fangene holdes hele dagen fengslet i mørke celler, uten muligheter til å gå ut i sola. Hver dag får de to skåler med amerikansk rissuppe. De får hverken kjøtt eller fisk. Det fører uvegerlig til at fangene lider av beri-beri, hudsykdommer, lammelse og dør av utmattelse etter fem år.

Tigerburene er en slags underjordiske celler som er 2,70 m lange, 1,50 m brede og 2 m høye, med piggråttak. Fra taket kan en se ned på fangene. I hvert bur er det 2-5 fanger. For hvert måltid får fangene 3 kjeppeslag av fangevokterne. Hver uke får de bad fra et par skåler vann, som helles over dem fra taket. Om sommeren helles det ned kalk og om vinteren vann. Under slike forhold dør fangene etter et par år. Nærmere 1200 fanger holdes nå i tigerbur. Nazistenes konsentrasjonsleirer under krigen var ikke mer umenneskelige. På øya finnes det omkring 1500 fanger som er skyldig i ran, mord eller voldtekt. De er blitt opplært som torturspesialister og blir lovet penger, sprit og prostituerte for å mishandle de andre fangene. Noen blir til og med frigitt, hvis de gjør en »god» jobb.

TERROREN HAR REIST EN FOLKEOPONION.

USA og lakeiene deres forsøker ved hjelp av tigerbur og andre liknende midler å tyne de politiske fangene, forfølge dem både moralsk og fysisk. Under de første 9 månedene i 1969 ble 109 politiske fanger drept i tigerburene.

Det har reist seg en folkeopinion i Sør-Vietnam mot USA-marionettens forbrytelser på Con Son, og i flere andre fengsler. Over hele verden har tigerburene ført til omfattende protestbølger mot Saigon-juntaen.

Frankfurter Rundschau 8. juli: »Fengselsvesenet i Sør-Vietnam er et av de mest barbariske i vår tid, og Con Son-fengslet er et av de typiske fengslene til »den frie verden» og Saigons diktatorstyre». Le Monde 9. juli: »Forholdene i andre fengsler synes ikke å være bedre. I 1968 nevnte Sør-Vietnams deputerte Tran Ngoc Ban at Gia Dinh fengslet er av liknende art. En deputert fra Quang Nam-provinsen har også henvist til liknende grusomheter i fengslet i hans egen provins».

DET ER IMPERIALISTENE SOM ER DE VIRKELIGE »TIGRENE».

Con Son er et typisk eksempel på USA–Saigon–juntaens desperate forsøk på å undertrykke patriotene, ved å behandle dem som dyr, sette dem i bur. Vi har erfart at de virkelige »tigrene» er USA–imperialistne og handlangerne deres i Saigon. De som uten skrupler fortærer menneskekjøtt og har mistet alle menneskelige følelser. De som dikterer størstilte utryddelsesaksjoner mot folket i Vietnam, Laos og Kambodsja. Ansikt til ansikt med disse »tigrene» står den virkelige representanten for mennesket – i ordets rette betydning – patriotene som elsker sosial rettferdighet og som til siste slutt er fast bestemt på å forsvare uavhengigheten og friheten til landet sitt.

Det er ingen tvil om at det er mennesket og ikke »tigrene» som vil vinne den endelige seieren.

REIS EN FOLKEOPONION MOT SAIGON–JUNTAENS TORTUR!

Under disse gitrene sitter patriotene fanget.

Norge og Saigon-juntaen:

NÆRE FORBINDELSER

Regjeringen i Saigon har gang på gang avslørt seg som en fiende av det Sør–vietnamesiske folket. Men på grunn av ei storstilt støtte fra USA har den ennå ikke blitt styrta. Norge har også ytt sin skjerv for å støtte opp den korrupte Saigon–regjeringen.

John Lyng uttalte i Stortinget 29. januar 1969, han var da utenriksminister: »Når det gjelder historikken for Norges relasjoner til de to deler av Vietnam, er forholdet at Norge fra 1948 hadde en konsul i Saigon. Denne konsul var fremdeles i virksomhet da Sør–Vietnam ble proklamert som republikken Vietnam i oktober 1955, og han fortsatte sin virksomhet der, I 1960, da han trakk seg tilbake, ble en ny honorær konsul utnevnt. Deri ligger en strikt folkerettslig tolkning, så vidt jeg kan skjønne, en anerkjennelse de jure av regjering i Sør–Vietnam. Men denne anerkjennelse de jure har aldri ført til at det fra norsk side er blitt akkreditert eller sideakkreditert noen norsk ambassadør til Sør–Vietnam, mens man derimot – og det var også før den nåværende regjeringens tid – godtok en slik sideakkreditering fra Sør–Vietnams ambassadør i Bonn. Det er altså helt på det rene at Sør–Vietnam, den ene halvparten av territoriet, er anerkjent de jure av norske myndigheter. Like klart er det at en slik anerkjennelse de jure ikke er gjennomført for Nord–Vietnam.

»Men det spørsmål som nå er reist, er om den nåværende norske regjering i den situasjon som nå foreligger, finner det riktig å foreta noen endring i den tilstand som nå er etablert. Regjeringen har overveiet spørsmålet meget nøye, og vi er kommet til at det ikke vil være naturlig å foreta en slik endring på det nåværende tidspunkt.»

»Et hovedproblem er vel om Vietnam også i fremtiden skal fremtre som to adskilte statsdannelser under to regimer eller om man skal prøve – hva jeg forstår er siktemålet fra begge sider – å finne frem til et samlet Vietnam som en enhetlig statsdannelse på ny. Akkurat med dette for øyet og på det tidspunkt da det føres slike forhandlinger, har regjeringen tatt det standpunkt at det vil være lite naturlig å gjøre noen endringer i den tilstand som er etablert, og som for så vidt har vært den faktiske situasjon siden 1960».

John Lyngs »redegjørelse» skulle tale for seg sjøl. Her har vi regjeringas halehengspolitikk til USA–imperialistene i et notteskall.

Det Lyng unnlot å redegjøre for, er den faktiske opptrappinga i norsk virksomhet i Sør–Østasia. I Norges eksportråd, som samarbeider intimt med Utenriksdepartementet (UD), blir det innrømmet at norsk industri – i kjølvannet til USA–imperialismen – øker sine investeringer i området. Det gjelder særlig Indonesia, »Malaysia» og Thailand.

Videre har norske redere økt trafikken kraftig i farvannene omkring. UD ser på området »som et fremtidig marked for norsk industri». Derfor har det utvida den norske representasjonen i Sør–østasia: Generalkonsulatet i Singapore ble utvida til Ambassade i januar –69. I forveien sendte UD en delegasjon på 7–8 mann for å opprette de nødvendige forbindelser. I den nærmeste framtid vil vi også få ambassade i Indonesia.

Diplomatiets og konsulatenes oppgaver er å opprette økonomiske og politiske forbindelser med de reaksjonære regimene. På denne måten kan de undersøke markedsforholdene og »gi alle opplysninger av betydning for norsk

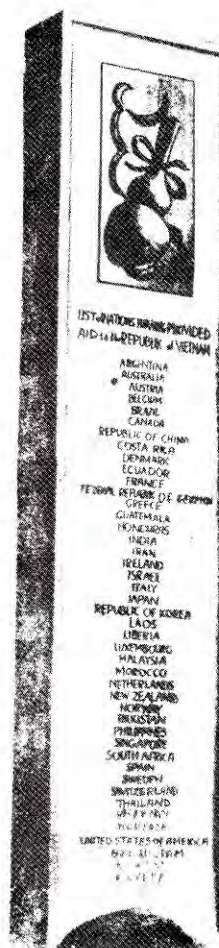
eksport, handel og skipsfart (1). Den direkte forbindelse med Saigon-juntaen har til nå vært et honorært konsulat, »forretningene» har foregått indirekte, bl. a. gjennom det danske konsulatet.

ØKT STØTTE TIL SAIGON-JUNTAEN

Det er viktig for den norske monopolkapitalen å få oppretta bedre og direkte forbindelser med regjeringen i Saigon. Det betyr at monopolkapitalen har stor interesse av å støtte opp om Saigon-juntaen. En seier for FNL ville bety at muligheten for å suge profitt ut av Sør-Vietnam forsvinner. Opprettelsen av Saigon-juntaens kontor i Oslo kom derfor svært beleilig. Det er Torbjørn Jelstad fra den reaksjonære Sydøstasia-komiteen, som står som ansvarlig leder for kontoret og som skal bli Saigon-juntaens konsul i Norge.

Det er vel nok å sitere hans uttalelse i Aftenposten 4/9-70: »... videre vil man innby den norske regjering og befolkning til å støtte aktivt opp om sosiale og humanitære hjelpetiltak og inspirere privat norsk industri til å øke sine investeringer og den handelsmessige kontakt med Syd-Vietnam.»

Det er klart at opprettelsen av konsulatet betyr ei nærmere forbindelse mellom den norske regjeringen og Saigon-juntaen, og ei økt norsk støtte til quislingene i Saigon.

Bildet forestiller det monumentet som Saigon-juntaen lot reise til minne om den støtte de har mottatt fra 43 land, blant dem Norge, Spania og Sør-Afrika. Vietnam Magazine, offisiell Saigon-avis, sier at disse 43 landa hjelper Sør-Vietnam, dvs. juntaen, »i dens pågående kamp». Sjøl om regjeringa ikke vil kjennes ved sin hjelp til juntaen, ser denne hjelpen som en stor støtte.

Norge og Saigon-juntaen:

PARTIENES HOLDNING

Vi vet at de norske myndighetene har anerkjent Saigon-regimet. Men samtidig er det nødvendig å se på de forskjellige politiske partiene og hvilken side de støtter i Vietnam-krigen.

Det største av partiene, Arbeiderpartiet, som satt med regeringsmakta fram til 1965, har siden den gangen forandret meningene sine atskillig. Men ledelsen i partiet fører stadig en tvedydig politisk kurs. Mens Arbeiderpartiet satt ved styringsroret begynte amerikanerne offisielt sin bombing av Nord-Vietnam. Amerikanske fly bombet 5. august 1964 den nordvietnamesiske marinebasen Tonkin. USA kalte det en rettfærdig hevnaksjon pga. nordvietnamesiske forsøk på å senke amerikanske krigsskip. Senere har det kommet fram at det var amerikanerne selv som hadde fabrikkert disse angrepene fra Nord-Vietnam. Men Arbeiderbladet trekker i en forside artikkel 6. august ikke i tvil at USA's opplysninger er riktige, og forstår godt at USA foretok en rask motaksjon. Men samtidig står det. »Det er ikke mulig å skjønne hvilken interesse de kommunistiske makthaverne i Nord-Vietnam kan ha av å utfordre super-

makten USA til å føre krigen nordover i deres egen stat og dermed påføre den store ødeleggelser.»

I mars 1965 da Vietnam-krigen var oppe til debatt i Stortinget uttalte Arbeiderpartiets utenriksminister, Lange, om den amerikanske aggresjon mot Vietnams folk: »I dette standpunkt ligger det ikke noen mangel på forståelse for utakknemlige oppgave som Amerikas Forente Stater så å si er blitt påtvunget av historiske omstendigheter i retning av å ivareta sikkerhetspolitiske hensyn i mange deler av verden og ofte i situasjoner hvor en bare står overfor valg mellom i seg selv utilfredstillende alternativer.» Om FNL uttalte Lange i 65: »En organisasjon som baserer sin virksomhet på systematisk terror mot sivilbefolkningen fortjener ingen- som helst anerkjennelse.» Dette var DNA's holdning i 1965, før valget.

Men etter at valget endte med tap i 1965, begynte Arbeiderpartiet å »forstå» at det faktisk var FNL som hadde folkets støtte. Etter de store demonstrasjonene i Sør-Vietnam i 1966 mot KY-regimet »forsto» Arbeiderbladet at amerikanerne ikke bare var kommet for å hjelpe. I Arbeid-

erbladet 18. mai 1968 ser vi tydelig hvordan sosialdemokratene har blitt presset til å forandre sitt standpunkt. «Det er en god regel at en skal være varsom med å legge seg bort i vanskelige forhandlinger. Men vi har i flere år hevdet at amerikansk bombestans er en forutsetning for at reelle fredsforhandlinger kan komme i stand».

VET IKKE OM PRR ØNSKER ANERKJENNELSE

Under landsmotet i 1969 vedtok Arbeiderpartiet å støtte en anerkjennelse av DRV (nord Vietnam). Men i utenriksdebatten i februar samme år uttalte både Bratteli (formann) og Finn Moe seg mot en anerkjennelse av Nord Vietnam, men presset fra opinionen som hadde vokst fram utenfor Arbeiderpartiet og i strid med ledelsen's linje, ble for sterk og tvang partiet til retrett. Men i spørsmålet om anerkjennelse av Den nye revolusjonære regjeringa i sør (PRR), var de mer tilbakeholdne. Knut Frydenlund som den gang var sterkt inne i bildet som Arbeiderpartiets utenriksministerkandidat visste ikke om FNL selv ønsket norsk anerkjennelse. (Orientering 30/8-69).

I et intervju med Orientering 29/8-70 sier Reulf Steen: «Vi kan ikke ensidig ta stilling for den ene part». Han har enda ikke forstått hvor nødvendig det er å ta avstand fra Saigon-regjeringen.

—Den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør-Vietnam har opprettet et informasjonskontor i Norge. Har DNA planer om å forestå at Norge og PRR skal oppta diplomatiske forbindelser med hverandre, Reulf Steen?

—Det har ikke vært drøftet i DNA. Da jeg var i Nord-Vietnam for vel en måned siden, motte jeg representanter for PRR, og de framsatte ikke noe ønske om slike diplomatiske forbindelser. Vi må se dette i et videre perspektiv, der

Norges og Nordens rolle som mellommann i Vietnam-konflikten kommer inn.

—Vil en norsk diplomatisk anerkjennelse av PRR vanskeliggjøre fredsforhandlingene?

—Forsåvidt ikke, det er vanskelig å uttale seg definitivt om det. Det eneste vi vet, er at veien fram til fred er uhyre komplisert.

—25 land har i dag anerkjent PRR, og PRR's ambassadør i Romania, Nguyen Duc Van, gav 17. oktober i fjor et intervju til Arbeiderbladet med overskriften «FNL-regjeringen ønsker norsk anerkjennelse». Burde ikke Norge vurdere å imøtekomme dette ønsket?

—Når det gjelder Nord-Vietnam, bør vi opprette diplomatiske forbindelser med dette landet, men på det nåværende tidspunkt er jeg usikker på om norske diplomatiske forbindelser med PRR vil ha en gunstig virkning på fredsstrebelene. Norden kan ha en viktig rolle når det gjelder å etablere kontakt og overgangsordninger.

—Hvorfor skal Norge ha diplomatiske forbindelser med Saigon-juntaen?

—Det virker på meg inkonsekvent.

—Bidrar ikke Norges anerkjennelse av Saigon til å vanskeliggjøre en fred på vietnamesernes vilkår?

—Jeg tror ikke det gjør det. Vi må legge hovedvekten på at de nordiske land kan spille en viktig rolle for fredsslutningen, og da kan vi ikke ta ensidig stilling for den ene part.

—Hvem kontrollerer størstedelen av Sør-Vietnams territorium i dag?

—Det gjør PRR.

Samtidig som sosialdemokratene skal gi skinn av å representere arbeiderbevegelsen, må ikke det gode forholdet til de gamle vennene i USA odelegges. Denne kattepinna har fort Arbeiderpartiets Vietnampolitikk inn i et nett av selv-motsigelser. De har ikke forstått at den beste støtten de kan gi Vietnams folk ved Pariserforhandlingene er et klart nei til Saigon-juntaen og en uforbeholden støtte til PRR, folkets egen regjering.

Vietnampolitikken til lederne i Norges Kommunistiske parti og Sosialistisk Folkeparti har vært prega av paroler som «Fred i Vietnam nå». Senere har de støttet krav som: Full støtte til FNL og USA ut av Vietnam. Men de har motarbeidet Vietnamarbeidet her i Norge ved å ta del i hetsen mot Solidaritetskomiteen for Vietnam. Men presset fra medlemmene som har støttet Solkom, har fort til at partiene har mattet gå vekk fra ei slik linje.

EN DYR OG TRAGISK MISFORSTÅELSE.

Når det gjelder venstre-sida i sentrumspartiene er Gunnar Garbos (venstre) uttalelser, gjengitt i Dagbladet 29/1-68 dekkende: «Det hele er et tragisk feilgrep, — som vi må hjelpe vår allierte USA ut av. Vårt land har lenge vært venn og alliert med USA». «Vi har vist dem stor lojalitet i den atlantiske alliansen, vi har stått på deres side i FN, i de forskjellige spørsmål og i striden mellom øst og vest har vi gitt dem vår lojalitet. Derfor skulle man tro at et land som vårt kunne gå fra med all vår tyngde overfor den amerikanske regjering om at vi er livende redde for den krigføring de driver i Vietnam. Den kan sette dem selv, folket i Sør-Vietnam, oss og verden forøvrig i største fare. Vi kan si at vi tror de bedømmer situasjonene feil. Vi forstår deres engasjement, men alt tyder på at det hele bygger på en dyp og tragisk misforståelse.»

Når det gjelder norsk anerkjennelse av DRV, fikk kravet støtte fra Garbo i Stortinget. Men da det viste seg at han holdt på å velte det borgelige flertallet, ble han snill gutt og ofret seg for samarbeidet.

De borgerlige partienes utenrikspolitiske linje har i hovedsak vært preget av Høyre som har hatt utenriksministeren de siste fem åra. Dette synet på støtte til FNL blir godt illustrert i en leder i Aftenposten 7. mai 1968:

»Kravet (om norsk støtte til FNL) er, avkledd alle fraser, at hele Syd-Vietnams befolkning, forsvarsløs og venneløs, skal overgis Vietcongs styrker, på nåde og unåde. Kravet er

at Vietnamkonflikten skal slutte med total seier for en terroristisk bevegelse med diktatur som ideal og mål, og et like totalt nederlag for alle som har våget å yte motstand. Et ydmykende nederlag for Syd-Vietnams allierte – ladet med skjebnesvanger historisk konsekvens, og en selvutslettende kapitulasjon for Syd-Vietnams regjering, og alle som har knyttet sine forhåpninger og sin skjebne til den.

Mer klart kan ikke ei støtte til Saigon-juntaen uttrykkes. En så blind lydighet til vår store allierte USA er skremmende.

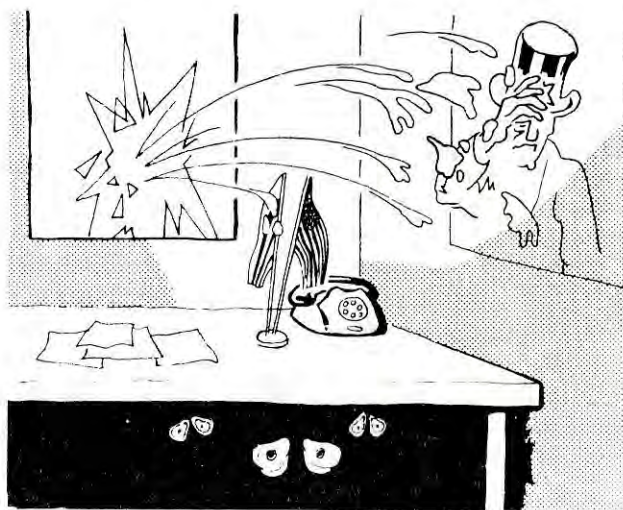
Norge og Saigon-juntaen:

LØGNKONTOR ÅPNA

Torsdag den 4. september åpna norske høyreekstremister i samarbeid med Saigon-juntaens ambassade i Bonn et såkalt informasjonskontor i Oslo. Tross hemmelighetskremeri omkring beliggenheten, sikkert i redsel for den norske Vietnamopinionen, demonstrerte 150 mennesker spontant da kontoret åpna.

Åpninga av dette løgnkontoret må ikke betraktes som en isolert hendelse. Det må derimot ses i forbindelse med utviklinga i folkeopinionen og det nederlaget imperialistene er i ferd med å lide i Vietnam og i resten av verden. Deres mektige propagandaapparat er i ferd med å svikte. Verden begynner å forstå hva som virkelig skjer i Vietnam. Mot denne utviklinga er det vi må tolke dette siste krampaktige framstøtet.

Det er fristende å bare flire av denne krampetrekningen. Norske hundegutter som bekler seg med tittelen «konsul» og foregir å skulle informere. Så hjelpeløse er deres løgner og så isolert er de fra norsk opinion. Men det er ikke vår oppgave å flire. Alle angrep fra USA-imperialismen og dens lopegutter må tvert imot motarbeides og tilbakevises, samme hvor håpløse de virker.

Saigon-juntaens «informasjonskontor» i Sverige fikk en spesiell velkomsthilsen.

Hva slags «informasjoner» er det disse folkene skal gi om Saigon-regimet? Er det sannheten om terrorisering av befolkninga, om korrupsjonen innen Saigonregimet? Er det sannheten om deserteringa fra Saigonhæren, om den såkalte «vietnamiseringa» av krigen? Er det sannheten om Con Son og My Lai? NEI! Tvert om. Kontoret er blitt opprettet for å spre løgner om det vietnamesiske folkets rettferdige kamp. For å dekke over USA-imperialismens og quislingenes forbrytelser. For å gi den vaklende Saigon-juntaen et legalitetens dekke i det norske folks øyne.

Den første spontane aksjonen mot kontoret er bare en begynnelse. Flere vil komme. Vi oppfordrer enkeltpersoner og organisasjoner til å si sin mening om den slags «informasjonskontorer», og kreve av den norske regjeringa at den bryter alle forbindelser med Saigon og det gjennomrätne regimet der. Og som den naturlige konsekvens kreve full anerkjennelse av PRR og DRV, folkets regjeringer i sør og nord.

Norge - USA'S lydige redskap:

ØKONOMISK AVHENGIG

Den norske utenrikspolitikken har siden krigen aldri vært preget av originale ideer. Norske politikere fra Arbeiderpartiet til Høire har trofast fulgt i USA's kjølvaan. Politikerne sier det er for å forsvare »den frie verden», sikre en stabil økonomi og verne om demokratiet. Dette er vakre ord, men det har gang på gang vist seg at vår store »samarbeidspartner» også verner om diverse diktaturer. Og det har som oftest vært vanskelig eller umulig å få den norske regjeringa til å støtte frigjøringsbevegelser og progressive regjeringer. Det er gjerne de reaksjonære regjeringene og undertrykkerne som har fått støtte.

PÅ RANDEN AV EI KRISE.....

Det er flere årsaker til at Norge i sin politikk er bundet av USA-imperialistene. Etter 2. verdenskrig sto den amerikanske monopolkapitalen på randen av ei krise. I september 1945 melder Aftenposten at USA venter 10 millioner arbeidsløse kommende år. »Finansdirektøren J. G. Forrester sier i New York Times i følge Aftenposten: »At virkningen av Japans nederlag kunne merkes på statistikken som ble offentliggjort uka som gikk. Stålproduksjonen sank 60% av dens kapasitet. Dette er det laveste tall siden 6. mai 1940. Samtidig har staten annullert kontrakter hos 59 firmaer til en verdi av 6,5 milliarder».

Samtidig brøt det ut streiker i jern- og metallindustrien, transportindustrien med fl. I 1946 ble det registrert 10.747.500 arbeidsdager med streik.

USA måtte skaffe seg nye markeder for å holde ved like den høye produksjonen fra krigen og det var nødvendig å sikre seg råvarer til sitt produksjonsutstyr. Europa var her et svært aktuelt område.

Det som la grunnlaget for slike framstøt var Truman-doktrinen og Marshall-planen. (se FV nr. 2-69 og Nato nr.) Disse tiltakene skulle i navnet sikre ei oppdemming mot kommunismen og i gavnet sikret de en økonomisk kontroll over mottakerlandene. Følgende sitat fra Marshalls lanseringstale skulle være tydelig nok: »Gjennomføringa av planen må være knyttet til de europeiske nasjoners indre og ytre forhold, politisk så vel som økonomisk og den vil også influere på andre nasjoners forhold over hele verden». (1947.)

Som vi ser ville den økonomiske avhengigheten også få vidtgående politiske følger. Gjennom opprettelsen av NATO får vi også en militær avhengighet. Norges avhengighet av USA's monopolkapital, militærvesen og politiske linje har bare økt med åra.

NORSK KAPITAL I UNDERTRYKKERNES TJENESTE.

Et kjent eksempel på hvilke konsekvenser dette har for Norge, er aluminiumsfabrikken Årdal Sunddal verk (ÅSV) (se FV nr. 2, 69) Norske bedrifter som f. eks. Årdal Sunn-

dal verk (ÅSV) ble tvunget til å ta i mot råstoffer fra USA og betale med en fast andel av produksjonen. I dette tilfellet det canadiske selskapet Alcan Aluminium Ltd. som styres av amerikansk aksjekapital. Følgen av dette har vi ferske eksempler på. Arbeiderbladet 25. august påviser at ÅSV pga. sine avtaler med Alcan fikk en prosentvis inntektsøkning som var langt under andre firmaers. Alcan har med den norske statens velsignelse bundet ÅSV til langsiktige leveringsavtaler. Det betyr at prisene på aluminium fra ÅSV blir fastsatt i USA. Og det er ikke bare prisene, men hele driften av fabrikken som kommer inn under Alcans innflytelse.

Men enda mer avslørende er det som står i Arbeiderbladet 26. august. »Som største enkeltaksjonær i det kanadiske kjempekonsernet Alcan Aluminium Ltd. er den norske stat med på en omfattende industriutbygging i Sør-Afrika, går det fram av en melding i tidsskriftet »Metal Bulletin». Statens representant i konsernets styre, direktør Knut Getz Wold, har etter det Arbeiderbladet har kunnet bringe på det rene, vært med på å vedta en kraftig utvidelse av Alcans virksomhet i apartheid-landet.

Jeg har ikke anledning til å uttale meg om det som foregår i Alcans styre, uttaler direktør Knut Getz Wold til Arbeiderbladet. Det ville være å bryte mot de vanlige aksepterte spilleregler for forretningsvirksomhet, sier han. Om Alcans engasjement i Sør-Afrika vil han ikke avgi noen uttalelse.

Jeg har aldri forstått det slik at man skulle legge annet enn rent forretningsmessige prinsipper til grunn ved deltakelsen i Alcan, sier statssekretær Sverre Kongshavn i industridepartementet til Arbeiderbladet. Så vidt jeg vet var det ikke Stortingets hensikt at man skulle forfølge rent politiske målsetninger i Alcan. Alcans engasjement i Sør-Afrika har således ikke vært behandlet av industridepartementet så vidt jeg kjenner til, sier statssekretær Kongshavn. Det ville også være en helt ny ting om staten skulle drive politikk i Alcan, som jo ikke er noe bevisst politisk foretagende, sier han.

FØRSTE SMELTEVERK I ÅR.

Sør-Afrikas første smelteverk for aluminium er nå under bygging. Det heter Alusaf og vil få årskapasitet på 50 000 tonn. Eierne er Aluminium Investments Co. med 66 2/3, og Light Metals Investment Co med 33 1/3%. Alcan har en større aksjepost i det siste selskapet og skal etter det Arbeiderbladet erfarer forsyne sin produksjon av halvfabrikata med aluminium fra det nye smelteverket.

NY UTVIDELSE.

Alcan planlegger nå en ytterligere utvidelse av den sørafrikanske virksomheten, går det fram av en melding fra tidskriftet «Metal Bulletin»: Konsernet har opptatt forhandlinger med selskapet Union Steel Corporation of South-Africa for å oppnå en avtale der Union Steel får en aksjepost i Alcan mot at Alcan får en andel i Union Steels anlegg for produksjon av halvfabrikata.

Det synes som om de norske ansvarlige har «glemt» formålet med og konsekvensene av Marshallplanen. Nå forstår vi bedre hva det lå i ordene: Gjennomføring av planen må være knyttet til de europeiske nasjoners indre og ytre forhold, politisk så vel som økonomisk og den vil også influere på andre nasjoners forhold over hele verden.

Hva slags politikk medfører den økonomiske avhengigheten? Jo, en politikk som er ei støtte til imperialistene og verdens folks fiender. Det er forståelig at de ansvarlige ikke har diskutert denne muligheten i Stortinget, og at de ikke vil uttale seg om det som foregår i Alcans styre offentlig. Når en har fått dette eksemplet på hvordan myndighetene forsøker å tåkelegge sitt samarbeid med imperialistene, får en berettiget mistanke om at de har flere svin på skogen.

IMPERIALISTENE ER FUGLESKREMSLER.

Men samtidig betyr den økonomiske avhengigheten at hvis Norge i sin politikk avviker for mye fra USA—imperialistenes vilje, fører det straks til trusler om vanskeligheter for den norske økonomien. Trusler som skal skremme norske arbeidsfolk, og gi norske styresmakter kraftige argumenter for å gjøre som Pentagon sier. Men vi vet at de som undertrykker og utbytter verdens folk aldri vil kunne bevare makta i lengre tid. I Vietnam har folket i et lite land reist seg til kamp. Vi ser at et tallmessig lite folk kan kjempe for sin frihet og sjølstendighet med framgang, når det har retten på sin side. Motstanden mot imperialistene fører til at deres makt blir svekket.

I det lange løp er imperialistene fugleskremsler, som vil miste en hver støtte og bli feid over ende. Men det går ikke uten at vi står samla, først da blir vi sterke.

Norge - USA'S lydige redskap:

NATO — NORGE

Norge er medlem av «forsvarspakten» NATO (den Nord-Atlantiske forsvaretpakten). NATO ble oppretta like etter at Marshallplanen ble satt ut i livet. NATO som ble danna etter initiativ fra USA, fikk tilslutning fra omtrent de samme landa som mottok «Marshallhjelpen». For Norge betydde det ei utviding av den økonomiske og politiske avhengigheten til også å bli en militær avhengighet av USA. Eller for å si det på en annen måte. NATO er blitt et middel til å sikre USA—imperialistenes økonomiske og politiske interesser i medlemslanda og å sikre medlemslandas støtte til USA's politikk i andre land (f.eks. Vietnam).

Medlemslanda har under ledelse av USA bygd ut militærvesenet uten å bruke sparekniven. Men NATO er ikke bare en organisasjon for militært samarbeid. Det er atskillig annet enn militærpolitikk som blir bestemt gjennom dette «fredsbevarende» organet.

NATO'S »INFORMASJONSARBEIDE...»

Medlemslandas militære og politiske situasjon blir grundig drofta i NATO's ministerråd. Ministerrådet er den høyeste myndigheten og trer sammen to ganger årlig. Det som blir bestemt der, blir gjerne framlagt for Stortinget, når tida er moden for det. Under dekke av fraser som «større sikkerhet», og skremsler som «økt spenning» osv., blir vidtgående vedtak fattet.

For å få fram en positiv holdning til NATO og særlig USA's politikk som den ledende nasjon, blir det satset store summer på «informasjonsarbeide». Presse, kino, radio, fjernsyn, skolebøker osv. er tatt i bruk. I Norge blir denne

«opplysningsvirksomheten» hovedsaklig drevet gjennom Den norske Atlanterhavskomite og Folk og Forsvar som store deler av Norges befolkning står tvangsinnmeldt i gjennom LO!

For å bygge opp tilliten til NATO, blir skolene et viktig felt for propagandaen. Her er historieundervisninga mest effektiv. Fra først av ble NATO og norsk medlemskap rettfærdiggjort ved å skremme med kommunistfaren. Men nå har det blitt svært viktig å rydde bort «anti—amerikanske fordommer». Og det er spesielt radikal ungdom, som f.eks. FNL—aktivister, som skal tas under behandling.

Det viktigste framstøtet er NATO—planen forfattet av James Huntley. Dagbladet 11/3—70: «Universitetene må legges om slik at studentopprøret kan assimileres på samme måte som Arbeiderrørslene ble stagget av reformer i det nittende og tjuende århundre. Autoritet må gjenopprettes overalt, særlig på universitetene. Fjernsynsmyndighetene i de vestlige land bør enes om etiske retningslinjer for reportasjevirkosomhet omkring anti—sosial oppførsel og voldshand-

linger». Det heter også i planene at det må lages en ny fram-tidsideologi for de mer moderate.

Et nytt trekk ved NATO er framstøtet som en miljø-vernende faktor. Dette forsøket på å gjøre NATO til en velgjørenhetsorganisasjon, viser at det stadig blir vanskelig-ligere for imperialistene å dekke over hva NATO egentlig tjener til.

NAR IKKE »INFORMASJONER» STREKKER TIL

Når NATO's forsøk på å indoktrinere befolkninga ikke går med »det gode», har »forsvarspakten» langt sterkere virkemidler. NATO's unntakslover og hemmelige planer åpner veien for militærkupp eller militær intervensjon, i land som ikke vil følge storebror USA. Det er bevist at det var NATO-planer og samtykke fra USA som gjorde mili-tærkuppet i Hellas mulig. Da det i Italia (1964) og Frank-

rike (mai-opprøret) var »fare» for at makta skulle gå over på nye og lite USA-vennlige hender, sto NATO-styrker klar til å gripe inn.

Politiet har særskilte instruksjoner for å slå ned motstand i folket. Det er til og med en del politifolk som får spesiell opplæring og trening i hvordan de skal ta seg av demon-stranter og streikende arbeidere.

Overvåkningstjenesten og sikkerhetspolitiet kartlegger og utspionerer progressive folk, bl.a. anti-imperialister. Spe-sielle »Brannkorps» som er stasjonert i alle verdensdelene, har til oppdrag å rykke inn i f.eks. Norge på kort varsel. NATO's unntakslover som er en utvidelse av våre egne unntakslover, gir nesten uinnskrenka makt til amerikanske offiserer: »i tilfelle krig, indre uro som materielt kan gå ut over de amerikanske styrkenes oppdrag eller sikkerhet, som f.eks. væpnet vold eller omfattende opprør vil regjeringa i ... prøve å nedkjempe slike uroligheter med egne midler. Men skulle slike forholdsregler vise seg å være ineffektive eller skulle regjeringen i anmode om assistanse, eller skulle den amerikanske militærsjef mene at regjeringen i ikke har kapasitet til å nedkjempe slike uroligheter på en effektiv måte eller i tide, kan de amerikanske styrker ta forholdsreg-ler som den amerikanske militær-sjef mener er nødvendige, enten på egen hånd eller i samarbeid med regjeringen i» Vi kan her sette »Norge» i stedet for». Det går klart fram av ovenstående sitat, at det er USA's militære myndig-heter som avgjør når avtalen skal settes i verk. Det er opp til dem å avgjøre om f.eks. en økonomisk streik, en demonstra-sjon eller en annen aksjon kan true »de amerikanske styrke-nes sikkerhet».

NATO'S STYRKE SVEKKET..

Vi ser at når norsk politikk blir bestemt, er det av helt andre enn det norske Stortinget. Når vi stiller kravet om at den norske regjeringa skla bryte med Saigon-juntaen og anerkjenne PRR og DRV, vil NATO-medlemskapet være et hinder for Stray og Borten. Men vi veit at USA-imperial-ismens makt er blitt svekka i de siste åra. Står en sterk opinion i folket bak kravet om anerkjennelse av de virkelige representantene for det vietnamesiske folket, må myndig-hetene til slutt gi etter og bryte med Saigon-quislingene.

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Avisa kommer ut med 5-6 nr. pr. år.

Stotteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05.

Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1. Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

Norge - USA'S lydige redskap:

BEREDSKAPSLOVENE

I For Vietnam nr. 3 — 1969, sto en artikkel med tittelen «Til kamp mot fascistlovene». Den gjaldt de såkalte beredskapslovene fra 1950. Artikkelen er blitt skarpt kritisert fordi den angivelig inneholder usannheter og sitatforfalskninger. Denne kritikken er i hovedsak blitt reist fra konservativt og reaksjonært hold. Det virker som om kritikken har hatt til hensikt å mistenkeliggjøre For Vietnam og det andre opplysningsmaterialet vårt. Det har også virket som en avledningsmanøver, for å få folks oppmerksomhet bort fra hvilken trussel unntakslovene i virkeligheten er.

Redaksjonen er enig i deler av kritikken, bl.a. at artikkelen er noe for lettvinnt skrevet slik at den inneholdt unøyaktigheter på en del vesentlige punkter og trakk for raske slutninger. Det var riktig å reise kritikk mot dette, med det for øyet å gjøre For Vietnam til et bedre blad. Det er klart at feilaktige informasjonen i bladet svekker tilliten til For Vietnam. I framtida vil vi sjølsagt gjøre hva vi kan for å unngå slike feil. Samtidig er vi glad for at leserne sender inn kommentarer om For Vietnam, noe som vil være til stor hjelp for oss.

UNNTAKSLOVENE BLIR TIL....

Men i artikkelen om beredskapslovene, også kalt unntakslovene, var ikke hovedpoenget galt. «Beredsskapslovene er en trussel mot streikende arbeidere og progressive, som f.eks. FNL-aktivister og andre anti-imperialister. Lovene er laget for å gi myndighetene hjemmel til å undertrykke de krefter som vil kjempe mot USA-imperialismen og NATO. Den historiske bakgrunnen for unntakslovene var Norges innmelding i NATO i 1949, kommunistenes seier i Kina samme år, utbruddet av Koreakrigen i juli 1950 — i det hele det allmenne oppsvinget i den anti-imperialistiske frigjøringskampen i Asia, der den første Indo-Kina krigen spilte en viktig rolle. Samtidig hadde ledende norske politikere valgt å stille landet klart på imperialistenes side i denne kampen.

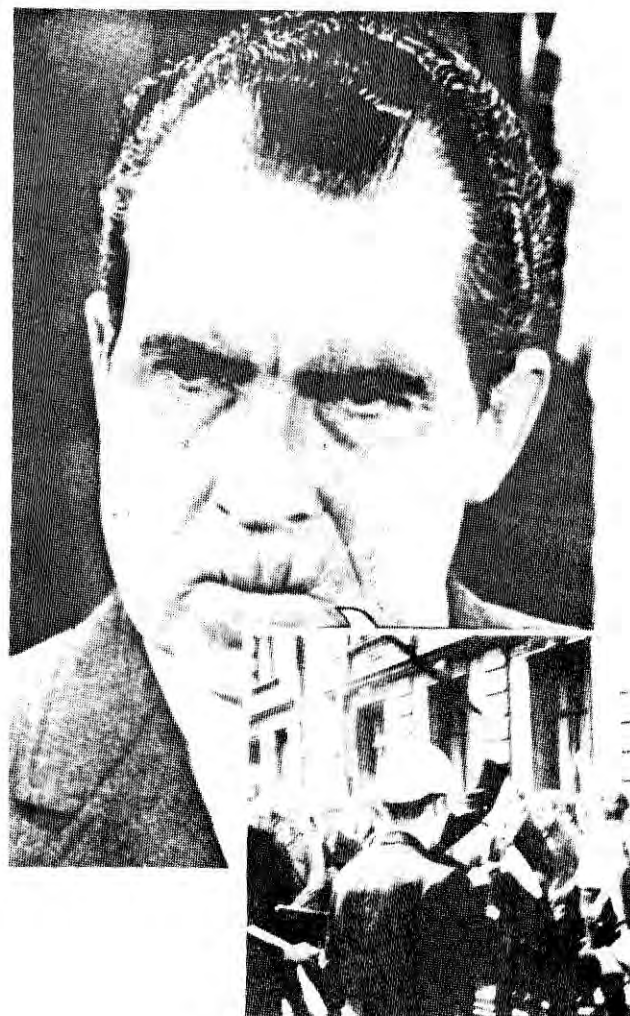
Selv om de norske myndighetene med Gerhardsen-regjeringa i spissen hadde alliert landet med USA, var det ute blant folk, og særlig innen arbeiderbevegelsen, ganske god forståelse for at dette var i strid med folkets interesser. Det var en sterk motstand mot denne politikken, en motstand regjeringa måtte ta alvorlig. En rekke andre NATO-land innførte liknende unntakslover på samme tid. Samme høst 1950 fikk vi også ekstraordinære forsvarsbevilgninger. Det er ikke noen hemmelighet at disse bevilgningene ble forlangt av vår store allierte i vest etter utbruddet av Koreakrigen. Alt tyder på at unntakslovene kom etter diktat fra Washington.

I august 1950 la justisminister O.C. Gundersen fram Odelstingsproposisjonene 78, 79 og 80 for 1950. De gjaldt følgende lovforslag:

1. Midlertidig lov om særlige rådgerder under krig, krigsfare og lignende forhold (krigsloven).

2. Lov om endring av lov om kontroll med post og telegraf-forsendelser av 24. juni 1915.
3. Lov om endringer i straffelovens kap. 8 og 9 m.v.
4. Lov om forbod mot samkvem med personar som har tilhald på fiendeområde o.a.
5. Lov om fiendegods.

Grunnen til at den tidligere artikkelen i For Vietnam inneholdt feil, var at disse lovforslagene ble henvist til som om det ble vedtatt uendret. Saken er imidlertid at den viktigste av lovene — krigsloven — møtte så sterk motstand ute blant folk, i pressa og tildels i Stortinget, at ledende stortingspolitikere ikke torde å vedta loven slik den forelå fra Justisdepartementet. Slik vi nå finner den i lovsamlinga, har den en helt annen form, og ser ved første blick mye uskyldigere ut. Det er nødvendig å se nærmere på krigsloven og de andre unntakslovene, som utgjør en stadig trussel mot aktive anti-imperialister og andre som kjemper for folkets interesser. Dessuten kan framgangsmåten for å få vedtatt loven lære oss mye om hvordan det «parlamentariske demokratiet» virker i praksis.

Forslaget til krigsloven inneholdt for det første en allminnelig fullmakt til Regjeringa til å overta Stortingets myndighet til lovgivning, bevilgninger m.v. i krigstid. Den finnes nå i Krigslovens §1, og kan nærmest sammenlignes med den fullmakten Nygaardsvoll-regjeringa fikk på Elverum i 1940. I virkeligheten har vi her å gjøre med en forfatningsregel som i teorien skulle vært inntatt i Grunnloven, og vært behandlet etter reglene for grunnlovsendringer, for å få gyldighet. Ellers er det ikke så mye å merke seg m.h.t. denne regelen, og den blei heller ikke særlig diskutert i 1950. Den trer bare i kraft i krigstid når Stortinget er avskåret fra å utøve sin virksomhet.

Men dessuten inneholdt lovforslaget en rekke mer konkrete bestemmelser som skulle komme til anvendelse ikke bare under krig, men også når *«krig truer eller rikets selvstendighet eller sikkerhet er i fare»*. Det blei foreslått en særskilt «forræderidomstol» — uten lekdommere — som i løpet av 48 timer skulle avgjøre saker der det var krevd dødsstraff, altså en slags sivil standrett. Domstolen kunne bare idomme en form for straff — dødsstraff, dommen kunne ikke ankes og skulle straks fullbyrdes.

Det ble også foreslått at politiet skulle ha rett til å arrestere og internere personer som var mistenkt for å ha foretatt eller ville foreta sikkerhetsfarlige handlinger. En slik internering skulle ikke kunne prøves av domstolene. Den gjaldt foreløbig for 30 dager, men kunne forlenges av Justisdepartementet for ubegrenset tid. Altså en ordning temmelig lik den beryktede «90-dagers-loven» i Sor-Afrika.

Endelig blei det i forslaget inntatt regler om adgang for myndighetene til å sensurere og stanse aviser og andre publikasjoner.

Det er lett å forstå at dette forslaget vakte motstand. Det var åpenbart at det var i strid med de viktigste reglene i Grunnlovens kap. E. For dem som under krigen hadde kjempet mot Hitler og Quislings vilkårlige fascistdiktatur, måtte forslaget oppfattes som et slag i ansiktet. Her var jo et forslag om at norske myndigheter når de fant situasjonen moden, skulle kunne anvende samme metoder overfor nordmenn som tyskerne hadde brukt under krigen.

Under stortingsdebatten kom det fram at 107 forskjellige organisasjoner — og nærmere 10 000 enkeltpersoner — hadde sent skriftelige protester mot loven i løpet av de få høstmånedene saka var til behandling i justiskomiteen. Ordforeren for saka, Hønsvald, uttalte i debatten: «Da justisnemnda hadde diskutert loven i en del møter og en hadde sondert stemningen i partigruppene, ble en klar over at det kunne bli vanskelig å oppnå tilstrekkelig flertall for en innstilling basert på proposisjonen. Med tilstrekkelig flertall mener jeg ikke vanlig flertall i Odelstinget og Lagtinget, som er nok for å få en lov vedtatt. Et slikt flertall ville det nok bli. Men vi så det slik at en slik alvorlig og ekstraordinær lov som denne ikke måtte vedtas etter partilinjier. Den måtte løftes ut av partipolitikken og vedtas med så sterkt flertall at ingen kunne være i tvil om at folkets store flertall sto bak den. Den måtte ikke virke splittende, men samlende, slik den militære beredskapen gjør det idag».

Det var John Lyng som fant det Columbi egg «som kunne bli et effektivt redskap i myndighetenes hender under krig og annen alvorlig krisesituasjon,, men som samtidig hadde en slik form og et slikt innhold at den kunne aksepteres av de fleste».

Prometheus-plan i Norge

Fastholder

Jens Haugland

Det eksisterer beredskapsplaner i Norge for det tilfellet at landet trues av fiender, fastholder stortingsmann Jens Haugland overfor Dagbladet som en kommentar til opplysningene han har lagt fram i boka «Juntaen ut av NATO». Den tidligere justisminister opplyser at det er disse planene han sikter til når han i boka hevder at det i alle vestlige land eksisterer liknende kuppplaner som «Prometheus-planen» i Hellas. Han innrømmer også at han kjente til at slike planer eksisterte i den tid han var justisminister.

Professor Torstein Eckhoff opplyser at de beredskapslovene vi har, gir meget vidtgående fullmakter når man mener krig truer eller rikets sikkerhet er i fare. Lovene kan slik de er formulert, misbrukes, hevder han bl.a.

Løsningen besto i korthet å ta ut av loven de konkrete bestemmelsene og forræderidomstol, internering og presse-sensur, og i stedet sette inn i loven en allminnelig fullmakt for Regjeringa til å fatte bestemmelser om det samme og hva ellers den måtte finne på når det er krig, krigsfare eller den vurderer situasjonen slik at »rikets selvstendighet eller sikkerhet er i fare» av andre grunner. Dette finner sitt uttrykk i lovens §3, 1. ledd slik den nå lyder: *»Når riket er i krig eller krig truer eller rikets selvstendighet eller sikkerhet er i fare og det på grunn av disse forhold er fare ved opphold, kan Kongen gi bestemmelser av lovgivningsmessig innhold for å trygge rikets sikkerhet, den offentlige orden, folkehelsen og landets forsyninger, for å fremme og trygge militære tiltak, og tiltak til vern om sivilbefolkning og eiendom og for å utnytte landets hjelpekilder til fremme av disse formål. Herunder kan det gis bestemmelser om utskrivning av arbeidskraft til militære og sivile formål. Om nødvendig kan det i bestemmelsene gjøres avvik fra gjeldende lov»*

Ved å flette inn ord som »sivilbefolkning», »folkehelsen» og »landets hjelpekilder» har man gitt noe som i virkeligheten er en fullmakt for regjeringa til å tilrive seg diktatorisk makt, utseende av å være et intetsigende avsnitt av statsministerens nyttårstale.

På denne måten oppnådde man trygt flertall for loven i Stortinget, og man trodde også å ha ført folket bak lyset. I alle fall var forsvarerne av loven rause med å ta »det overveiende folkeflertall» til inntekt for seg under debatten.

Selv om krigsloven er den viktigste av unntakslovene, er det all grunn til å minne om de andre lovene som blei vedtatt i samme slengen. Endringen i telegrafloven ga myndighetene adgang til å iverksette avlytting av telefonsamtaler, åpne post og kontrollere telegrammer. Dette kunne også foretas i fredstid »overfor personer som mistenkes for overtredelse» av en lang rekke straffbare handlinger med tilknytning til »rikets sikkerhet». Slik avlytting er selvfølgelig hemmelig og i praksis unndratt prøving ved domstolene.

Av endringene i straffeloven er det særlig §86 som det er verdt å merke seg. Den lyder nå: *»Med fengsel fra 3 år inntil på livstid straffes den som i krigstid, eller med krig for øye*

.....
4. opphisser eller forleder til troløshet, driver propaganda-virksomhet for fienden eller utbrer uriktige eller villedende opplysninger som er egnet til å svekke folkets motstandsvilje.

5. stifter, går inni, deltar aktivt i eller yter økonomisk støtte av betydning til parti eller organisasjon som virker til fordel for fienden.

.....
7. oppfordrer eller tilskynder til, er med på beslutning om eller deltar i lockout, streik eller boikott som er ulovlig etter arbeids- eller boikottlovgivningen og som svekker Norges motstandsevne.

.....
På samme måte straffes den som foretar slik handling mot en stat som er i forbund med Norge eller i krig mot en felles fiende».

Det er også fristende å sitere fra §104 etter lovendringen: *».....På samme måte straffes den som danner, deltar i eller støtter forening eller sammenslutning som har til formål ved sabotasje, maktanvendelse, eller andre ulovlige midler å forstyrre samfunnsordenen eller oppnå innflytelse i offentlige anliggender.»*

I den diskusjon som blei ført i tilknytning til loven, blei det hverken fra justisministerens side eller fra de øvrige forsvarere av loven lagt skjul på hvem man betraktet som »fienden» eller »organisasjoner som opptrer i fiendens interesse.» Med stor iver hadde arbeiderpartiregjeringa et par år tidligere kasta Norge inn i NATO, og fra da av var NATOs fiender Norges fiender. Det var kommunistene og hele den militante arbeiderbevegelse lovene tok sikte på å ramme, den delen av folket som mest aktivt stilte seg solidarisk med kolonifolkenes kamp for nasjonal frigjøring.

Da unntakslovene blei behandlet i Stortinget under sterkt tidspress de siste dagene før juleferien 1950, var det tydeligvis mange av tingmennene som tenkte seg at de ville komme til anvendelse før tinget trådte sammen igjen i januar. Det hadde sammenheng med en systematisk nervekrig der USA-imperialistene og deres hjelpere framstilte det slik at Sovjet og de sosialistiske land, med hjelp av innenlandske kommunister sto klar til når som helst å gå til angrep på »demokratiene i vest». Noe av hensikten med unntakslovene synes nærmest å være å skaffe en anledning til å hisse opinionen mot NATO-motstanderne og røyke dem ut av tillitsverv i fagbevegelsen o.l. Med sitt velsmurte organisasjonsapparat sto sosialdemokratene Håkon Lie og Konrad Nordahl klar til å bringe dem til taushet som framhevet seg som motstandere av regjeringas politikk på dette området.

Når loven aldri er satt i kraft i de åra som er gått, har det nok sammenheng med at den utenrikspolitiske situasjon slett ikke har vært så truende som de ledende politikere dengang fant det hensiktsmessig å framstille det.

Loven som dengang ble kalt midlertidig, er seinere gjort permanent, og gjelder altså idag. Det er ikke så vanskelig å tenke seg at motstanden i folket i tida framover mot halehengpolitikken overfor USA-imperialismen kan vokse seg så sterk at det i en akutt situasjon vil være fristende for NATO-politikerne å sette loven i verk.

Unntakslovene står klar til bruk. De er ei fullmakt til å bruke de verste fascistmetoder for å slå ned motstand i folket. Når motstanden blir sterkere enn ønsket, vil myndighetene kaste maska og vise sitt sanne ansikt, som lakeier for imperialistene.

Til kamp mot fascistlovene

ANERKJENN PRR OG DRV

PRR MED INFORMASJONS- KONTOR I OSLO!

Det sør-vietnamesiske folket beveger seg skritt for skritt mot en endelig seier over imperialismen. Ikke bare vinner de på slagmarka. De vinner også sympati og aktiv støtte og beveger folkeopinionen rundt om i verden. Til og med i USA sjøl og i de vestlige NATO-land kan en spore denne framgangen. Folk begynner å forstå hva som er sannheten om Vietnam-krigen, på tross av de stadige løgnene fra USA-imperialismens enorme propagandaapparat.

I Norge har forståelsen og støtten blitt så omfattende at Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) har kunnet opprette et informasjonskontor i Oslo. Den 15. august sendte de ut følgende kunngjøring:

Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering hilser alle diplomatiske misjoner akkreditert i Oslo, alle politiske partier, sosiale organisasjoner, masseorganisasjoner, pressebyråer og folket i Norge, og har den ære å meddele dem at siden den 13. august 1970 har PRR's informasjonskontor vært i virksomhet.

Staben i informasjonskontoret består av lederen Le Phuong, som også er leder for informasjonskontoret i Stockholm, Phan Hoi, Tran Minh og en norsk sekretær. De to sistnevnte er fast stasjonert her i Oslo.

Le Phuong kommer fra en aristokratfamilie i Hue, i slekt med den gamle kongefamilien. Han sluttet seg til FNL meget tidlig, og har vært leder for en ungdomsbevegelse som kjempet for frigjøring av Sør-Vietnam. Han ledet i den tiden en rekke ungdoms- og studentdelegasjoner til de forskjellige land, og deltok i internasjonale konferanser. I 1966 kom han til Kairo som permanent sekretær i Den Afro-Asiatiske Solidaritetskomiteen. Le Phuong har vært i Norge flere ganger tidligere. Senest i mai 1970 da han ledsaget PRR's utenriksminister Mme Nguyen Thi Binh (se For Vietnam 2/70). Opprinnelig er Le Phuong komponist, og spesialist på vietnamesisk folkemusikk.

Phan Hoi kommer fra en middelklassefamilie i Hue. Han arbeidet som lærer fra 1954 til 1960. Da sluttet han seg til FNL og begynte sitt arbeide ved informasjonstjenesten i Quang Tri og Thu Thien provinsene, de to nordligste i Sør-

Bøndene i det frie Sør-Vietnam er aktive både i den militære kampen og i produksjonen. For eksempel i **Rach Gia**- og **Ca Mau**-provinsene har mellom 70 og 90 % av den dyrkbare jorda blitt brukt til tross for intensiv amerikansk bombing. Umiddelbart etter innhøstinga leverte mange bønder sine avlinger til fronten for 1970. Til og med i områder som holdes av fienden gir man etter evne bidrag. I områder der transportforbindelsene har blitt avskåret selger bønder risen og sender pengene med budbærere. Når folk og hær er ett, hvem i all verden kan stå seg mot dem.

Vietnam. I 1965 ble han korrespondent for pressebyrået Giai-Phong i de samme provinsene. Han har lovet For Vietnam utførlige beretninger om livet i de frigjorte områdene, så våre lesere vil få stifte nærmere bekjenskap med ham i neste nummer av bladet.

Tranh Minh kommer fra Quang Ngai provinsen i det nordlige Sør-Vietnam. Han er 40 år gammel og har også arbeidet som lærer. Han sluttet seg til FNL i 1960 og begynte å arbeide med utdannelsesproblemer i Quang Ngai provinsen. I 1969 arbeidet han en tid med informasjons-tjeneste i samme provins, for nå å havne i Norge.

OFFISIELL NORSK REAKSJON

Noen offisiell norsk reaksjon på opprettelsen av PRR's informasjonskontor foreligger så vidt vi vet ikke. Men utenriksministerens organ Aftenposten kan allikevel meddele sine troende at »det fra norsk side er blitt understreket at

etableringen av kontoret ikke innebærer noen anerkjennelse av FNL's »regjering». Informasjonsvirksomhet av den art det her er tale om krever bare vanlig oppholds- og arbeidstil-latelse». Noen annen reaksjon var heller ikke ventet Den norske regjeringa og det norske samfunnet er innfiltrert av amerikanske interesser, økonomisk, militært og politisk. Lillebror Borten må pent danse etter storebror Nixons pipe.

ANERKJENN PRR.

Informasjonskontoret betyr en styrking av forholdet mellom det sør-vietnamesiske og det norske folket. Det er en inspirasjon til økt arbeid og oppslutning om kravet for full anerkjennelse av PRR. 26 regjeringer har pr. i dag anerkjent folkets regjering i Sør-Vietnam. Vi krever nå at den norske regjeringa går til samme skritt.

DRV 25 ÅR !

Den andre september 1945 utropte Ho Chi Minh den Demokratiske Republikken Vietnam. Folket hadde da under Vietminhs ledelse beseiret de japanske facistene. Målet var frihet og uavhengighet, men de gamle franske koloni-herrene var ikke villige til å gi opp sitt herrevelde. Resultatet ble etter langvarig befrielseskrig, der de franske kolonialistene endelig ble beseiret. Etter det franske nederlaget rykket USA-imperialismen inn. Kampen fortsatte.

Under disse tjuefem år har det vietnamesiske folket kjempet uavbrutt for sin uavhengighet. Kampen har vært lang og vanskelig, men vietnameserne har ikke veket tilbake for noe offer eller lidelse.

Folket er besluttet på å kjempe til det mål oppnås som ble proklamert den andre september 1945: et fritt, demokratisk, sjølstendig og gjenforenet Vietnam!

Fra folkemötet i Oslo 2.september 1970.

På et folkemöte arrangert av FNL-gruppene i Oslo i anledning Den Demokratiske Republikken Vietnams 25 års dag, holdt lederen for det sørvietnamesiske folkets informasjonskontor i Oslo, Le Phuong en tale som vi her gjengir utdrag av:

Kjære venner.

Vi takker dere for at dere idag arrangerer dette møtet i anledning 25-årsdagen for opprettelsen av Den demokratiske republikken Vietnam og det vietnamesiske folks uavhengighet, og også i anledning opprettelsen av republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjerings Informasjonsbyrå i Oslo.

Videre sier Le Phung følgende: For 25 år siden gjennomførte det vietnamesiske folk sin Augustrevolusjon. Den 2. september 1945 opprettet de sin første demokratiske republikk. Det vietnamesiske folk gjorde fullstendig og en gang for alle slutt på føydalismen og kolonialismen. Det nøytraliserte også den annen verdenskrigs japanske fascisme samtidig med at det norske folk kjempet mot den tyske fascismen.

Etter 1954 begynte nord-vietnameserne arbeidet med å gjenoppbygge landet mens de ventet på valgene som i følge Geneve avtalen skulle avholdes for å skape enhet i landet. I løpet av de siste femten årene har de vunnet store seiere på alle områder, bl.a. når det gjelder å bygge opp landet, forsvare det og innføre sosialismen. De har vært svært aktive på kultursektoren: de har klart å utrydde analfabetismen, de har utbygd universitetene slik at det i dag finnes ti ganger så mange universiteter som under franskmennenes styre, de har opprettet tohundre biblioteker, dvs. hundre ganger så mange som i franskmennenes tid. La oss bare minne om at 95 prosent av den vietnamesiske befolkning for 25 år siden

besto av analfabeter, og at det i hele Indo-Kina fantes ett universitet og fire biblioteker, og da kan dere selv dømme om de fremskritt som er blitt gjort.

Den demokratiske republikk har i de siste femogtyve år ført en suveren og uavhengig utenrikspolitisk linje. Den har stadig knyttet nærmere vennskapsbånd med alle folk, den har støttet alle nasjonale frigjøringsbevegelser og deltatt aktivt når det gjelder å finne fredsbevarende løsninger på verdensproblemene, da spesielt i Sørøst Asia.

Kjære venner.

Det vietnamesiske folket er ett folk.

Det vietnamesiske land er ett land: Vietnam.

Det vietnamesiske folk kan føre sin historie firetusen år tilbake i tiden.

I mange tusen år har det vietnamesiske folk bekjempet inntrengere for å overleve og bevare sin uavhengighet.

Vi vil aldri bøye oss for inntrengere.

La meg nå få si noen ord om situasjonen i Sør-Vietnam:

Kjære venner.

Det norske folk har nå levd i fred i femogtyve år: i femogtyve år har vi sørvietnamesere ikke kjent en eneste dag fred. Hver dag mister hundrevis av våre landsmenn livet, hver dag ødelegger de amerikanske inntrengerne landet vårt mere. Det sørvietnamesiske folket er fjorten ganger mindre enn det amerikanske.

Sør-Vietnam er fireogforti ganger mindre enn USA.

USA er en rik stormakt med en enorm militærmakt. I sin aggresjonskrig mot Sør-Vietnam har amerikanerne mobilisert:

68 prosent av infanteriet og fallskjermtroppene

60 prosent av US Navy

50 prosent av US Air Force

Gass og giftstoffer, napalm. B52-fly (en B52 kan slippe opptil 30 tonn bomber på en eneste tokt), alle våpen er blitt brukt for å ødelegge Vietnam og det vietnamesiske folk. USA har ansvaret for massakrer som i My Lai, i Ba Lang An, osv. Her er noen resultater fra denne kriminelle krigen: Over to millioner er døde, såret eller gasforgiftet. Nesten enkvart million barn er blitt drept, såret eller invalide.

Men amerikanernes krigføring har ikke bare brakt død og ødeleggelse over Vietnam, den har også brakt død over tusenvis av unge amerikanere, og rystet den amerikanske økonomi i sine grunnvoller. Frem til første halvdel av 1969 hadde USA i alt brukt 350 milliarder dollars i Vietnam, dvs. seks ganger så meget som under hele Korea-krigen, og de bruker hvert år 30 milliarder dollars på krigen.

Krigens »vietnamisering» er i virkeligheten bare en forlengelse av krigen som bare øker amerikanernes forbrytelser mot det vietnamesiske folk. Da visepresident Agnew nylig reiste i Sørøst Asia mellomlandet han i Saigon, det var nettopp med sikte på å forhandle om denne forlengelsen. Vi vet alle at Nixon sier en ting og gjør noe helt annet. Ved Paris-konferansen snakker amerikanerne hele tiden om at de »vil fred», mens de i Sør-Vietnam »vietnamiserer» krigen. I Paris sier de at de »respekterer» det vietnamesiske folks rett til selvbestemmelse, mens de i Saigon støtter og oppmuntrer sine marionetter. Respekterer man det vietnamesiske folks rett til selvbestemmelse ved å påtvinge det en militærjunta det ikke kan godta? En av amerikanernes betingelser er at »begge parter skal trekke seg tilbake samtidig». Amerikanerne og deres allierte som har over en halvmillion menn i Vietnam er inntrengere. Når det vietnamesiske folket forlanger at amerikanerne skal trekke sine styrker tilbake, svarer amerikanerne at vi også må trekke våre styrker tilbake. Hva mener de? Det vietnamesiske folket skal være herre i eget hus, og må derfor trekke seg ut av sitt eget land? USA kan skifte ut Cabot Lodge med Bruce men så lenge de ikke forandrer sin »vietnamiseringspolitikk vil de aldri bringe fred til Vietnam.

Sør-Vietnams FNL og republikken Sør-Vietnams provisoriske regjering elsker fred og ønsker en politisk løsning på Vietnam-konflikten, og de har derfor fremsatt fornuftige forslag, en politisk løsning i ti punkter som går ut på følgende: USA må snarest og betingelsesløst trekke alle sine og sine alliertes tropper ut av Sør-Vietnam.

La det vietnamesiske folk i Sør-Vietnam danne en provisorisk koalisasjonsregjering med bred representasjon. Denne regjeringen kan så organisere frie og demokratiske valg som kan tillate det sørvietnamesiske folket å avgjøre sin politiske styreform uten utenlandsk innblanding.

Dette er den eneste løsning hvis men virkelig ønsker å respektere det sørvietnamesiske folks rett til selvbestemmelse og få fred i Vietnam.

Folket Nord-Vietnam forsvaret sin frihet og uavhengighet.

SÖR-ÖST ASIA

NÅ

VIETNAM

AMERIKANSK »GAVMILDHET».

Følgende tall ble bragt for dagen i den franske avisa Le Figaro den 29. juli i år av Jacques Decornoy om den amerikanske bombinga over Vietnam og Laos fra 1965 til 1970: »Bomber:

315 000 tonn i 1965
512 000 tonn i 1966
932 763 tonn i 1967
1431 654 tonn i 1968
1387 000 tonn i 1969
594 191 tonn i første halvdel av 1970.
5172 608 tonn totalt fra 1965 til 1970.»

Denne oversikten sier en god del om USAs krig i Indo-Kina. Bare den rene statistikken viser at den amerikanske aggresjonen i lufta har vært stigende, men statistikken sier ingen ting om bombinga over Kambodsja, som særlig de tre siste månedene har tatt seg kraftig opp. Dessuten kommer oversikten over **granater**, spredning av giftgasser og kjemikalier fra fly o.l. for seg.

Nixon snakker ofte om Amerikas »ønske om fred» og »gavmildhet». Sannheten er at USA bare trapper og trapper opp krigen, og når det gjelder »gaver» fra USA, har hver vietnameser de siste fem år mottatt 300 kg bomber pr. hode.

»SKIFTE HUDFARGEN PÅ LIKENE».

Under overskriften »Kan marionetthæren bære krigsbyrdene, et apropos til »vietnamiseringa», skriver Vietnam Courier den 10. august om hvordan tingene står for Nixons og Thieus væpnede styrker i Sør-Vietnam for øyeblikket, og analyserer utviklinga av »vietnamiseringspolitikken».

Artikkelen trekker fram 8 svakhetpunkter for Saigon-hæren under omlegginga til en aktivere krigsdeltaking med marionettestyrker og mer tilbaketrukket amerikansk innsats.

For det første har Saigon-styrkene blitt mye mer utsatt for FNL-angrep, siden »vietnamiseringa» tok til. En AFP-reporter skriver fra Saigon den 8. april at tapene som FNL-

styrkene påførte »de allierte» i de første ukene av april var »de største siden 1968». Resultatet er bl. a. at marinestyrkene og fallskjermssoldater har måttet nyrekruttere omlag 2/3 av mannskapet.

For det andre: desertereringa griper om seg. Bare i 1968 forlot 150 000 mann rekkene til Thieu og det første kvartalet i år har 30 000 gått ut av hæren eller over til FNL. UPI skrev den 3. mai at mangelen på soldater som følge av deserterering i flere divisjoner var meget stor. Dette fører i sin tur til en påtrengende mangel på offiserer og ledere i hæren. I amerikansk presse har det kommet fram at infantieriet trenger 10–15 000 offiserer, marinen 1300 osv.

For det fjerde, gjør uviljen til å sloss seg mer og mer gjeldende i marionettehæren. Mens 18 battaljoner nektet å gå i strid i 1965, var tallet 150 i 1969. Saigon-soldatene går aldri frivillig ut for å sloss.

Videre, som følge av desertereringene og tapene den siste tida, er det svært mange nye soldater i Saigon-hæren, med den ulempen som det betyr. I de fleste kampenhetene er mellom 60 og 70% »rå-rekrutter», unge og gamle som er tvunget inn i armeen. Som følge av dette igjen, er det lite samhold og lav moral blant de sørvietnamesiske styrkene, der sosiale konflikter fra hverdagslivet gjenoppstår i form motsetninger mellom rekrutter og offiserer, mellom lavere og høyere offiserer og endelig i form av åpne stridigheter mellom sørvietnamesiske soldater og amerikanerne. »De allierte» er i grunnen ikke så gode venner, de har bare forakt overfor hverandre, bare en urettferdig sak forener dem.

Endelig, og som den åttende faktor, kommer det tekniske problem inn med »vietnamiseringa»: bruken av en høyt teknisk utviklet krigsmaskin har ført store vansker med seg for de militære i Saigon. Få sørvietnamesere har greie på hvordan en manøvrerer et helikopter, tanks, fly osv. Dessuten har de i årevis vært vant til at krigen føres på amerikansk vis, nå skal quislingene så smått begynne å famle seg fram på egen hånd i et land der nesten hver mann og kvinne nærer et intenst hat til USA-imperialismen og junstasyret i Saigon.

»Vietnamiseringa» er en nederlagsdømt politikk. Alle nye taktikker og manøvrer fra USAs side i Vietnam har slått feil. I grunnen er ikke »vietnamiseringa» noe annet enn et forsøk på å skifte hudfarge på likene», som den amerikanske ambassadøren i Sør-Vietnam kynisk betegnet den. Noen ganger treffer også imperialistene spikeren på hodet.

THAILAND

THAILANDS GERILJA HAR BITT SEG FAST

27/8: Dette er overskriften på en artikkel av Arbeiderbladets Hong-Kong-korrespondent, Hans Granquist. Vi har igrunnen få kommentarer til den og bringer den i sin helhet. (Eget avisutklipp).

I Thailand har folkets væpnete styrker vært særs aktive det siste halve året, 600 fiendtlige tropper er blitt slått og 32 fly skutt ned, skriver Peking Review 14. august. Den 7. august var det fem år siden det første skudd ble avfyrt i det thailandske folkets frigjøringskrig. Siden da har 5500 soldater og politi blitt satt ut av spill og 105 amerikansk-lagde fly skutt ned. Idag er geriljaen virksom i mer enn 130 distrikter i 36 provinser av landets 528 distrikter og 71 provinser.

LAOS

TO VIKTIGE BYER FRIGJORT

28/4: I løpet av sommeren har to viktige laotiske byer blitt frigjort fra de USA-ledde styrkene til Vientiane-administrasjonen og Van Paos og CIAs meo-krigere. Den 28. april angrep Neo Lao Haksat Attopeu med 8800 innbygger og flere tusen fiendesoldater ble jagd ut og slått i kamp.

8/6. Om natta ble det innledet et kraftig angrep på de pro-imperialistiske styrkene i Saravane, en annen viktig by i det nedre Laos. Mer enn 500 mann fra fienden ble slått av de patrotiske styrkene.

Med uforminsket kraft har folkekrigen fortsatt i Laos utover sommeren og i juni er 1500 fiender slått. I nord står nå kampen om USAs baser i Sam Thon-Long Cheng og i sør-Laos omkring den strategiske veg og i Savannakhet-provinsen. Den 22/6 ble fiendens siste befestning i Saravane-provinsen, Nong Bua, erobret.

1970 ser ut til å bli et viktig år i den laotiske frigjøringskampens snart 20-årige historie. I de 7 månedene som tørkeperioden varer, 1969-70, har bl.a. 240 fly blitt skutt ned, 5400 våpen blitt beslaglagt og 10 av Vang Paos roverbataljoner utslettet av frigjøringsstyrkene under ledelse av den nasjonale enhetsfronten, Neo Lao Haksat.

KAMBODSJA

VENN OG FIENDE I KAMBODSJA.

16/6: I en AP-melding fra Kompong Speu blir imperialistenes framferd blottlagt: »De største tapene kommer fra plyndringene. Alle butikker ble ransakt,...» og en kjøpmann forteller: »Kommunist-troppene gjorde ham ingenting og prøvde ikke å trenge seg inn til ham, men de sørvietnamesiske troppene brøyt opp låsen med riflene, åpnet safen hans og stjal alle pengene og andre verdisaker». »Hvordan kan

disse folkene bli våre venner?» kunne denne kambodsjanske kjøpmann med rette spørre, melder AP.

24/6: Liknende forhold beskrives i en artikkel av Richard Dudman, en amerikansk krigsreporter, i »International Herald Tribune» den 24. Dudman som ble tatt til fange av geriljastyrker sammen med to andre korrespondenter skriver om »terroriseringa av bøndene i Kambodsja av sørvietnamesiske og amerikanske tropper.»

»Vi var vitne til hvordan lokalbefolkningen knyttet bånd med geriljaen. Bøndene vendte seg til geriljakjemperne som deres beste venner. Vi følte at dette ville bety det alvorligste for den amerikanske politikken. Ved hvert eneste hus vi stoppet, så innbyggerne ut til å yte villig samarbeid og vennskap med geriljaen.»

26/6: »Studentene er ulykkelige, hæren er udugelig — regjeringen ineffektiv, våre venner er likegyldige og Vietcong er overalt», skriver T.D. Allman fra Phnom Penh i det han siterer en kambodsjansk forretningsmann.

KEAT CHHON.

15/7: Forhenværende industriminister under Sihanouk, Keat Chhon kom den 15. juli til Peking for å slutte seg til Sihanouks eksilregjering og støtte FUNKs arbeid. I den siste tida hadde Keat Chhon vært president ved universitetet i Kompong Cham, men etter en tid hadde han blitt sendt til USA av Lon Nol for å be om mer hjelp til militærregimet. Men Keat Chhon brøt med Lon Nol og den 10. juli mellomlandet han i Paris, der han sendte ut en erklæring med sterk fordømmelse av USA og det nåværende styret i Kambodsja. Om forholdene i hjemlandet sa han bl.a.: »Hele byer som Snoul og Memat har blitt fullstendig rasert av amerikanske bomber. Tusenvis av uskyldige folk er drept på grusomt vis».

Om Lon Nols såkalte »demokrati» sier han:

»Det snakkes mye om demokrati og republikk i Phnom Penh. Hva slags demokrati og republikk kunne det bli under trusselen om standrett og under hælene til USA — og Saigon-tropper?»

Om levevilkårene:

»Økonomisk går den nåværende orientering ut på å etablere amerikansk og japansk kontroll og befeste interessene til komprador (snylter)—klassen på bekostning av de arbeidende massene hvis elendighet øker raskt som følge av myntdevalueringa». Erklæringen slutter med å oppfordre folket i Phnom Penh og ellers i Kambodsja til å reise seg til kamp og opprette lokale FUNK-avdelinger.

HVEM KJEMPER I KAMBODSJA?

USA kan ikke lenger foreta militære framstøt i den indokinesiske folkekrigen uten å risikere dødelige tap. Denne fortvilte situasjonen gjenspeiler seg i den amerikanske propagandaen. Isolert politisk og stilt ovenfor en kampvillig verdensopinion, må USA's Vietnam-propaganda ta på seg en «fredsvennlig» maske og lovprise «nøytralitetens regimer». Det egentlige mål med en slik fredslinje er å passifisere folkeopinionen og trenge ut av isolasjonen, i virkeligheten et like fåfengt forsøk som å få vannet til å renne oppover. Kampen mellom verdens undertrykte folk og USA-imperialismen har nådd et uomtvistelig vendepunkt. USA's nederlag i Vietnam er bare en begynnelse.

MYTEN OM «VIETCONG»

I årevis het det at det var «nordvietnamesiske (og endatil kinesiske) kommunister» som sloss i Vietnams sørlige del, og ikke folket, med FNL som ledende organisator av kampen. Men Tet-offensiven fra februar 1968 avlivet denne myten om «Vietcong», som en terrororganisasjon, som et redskap for «kommunistisk aggresjon» osv. Idag bekrefter den aktuelle situasjonen i hele Sør-Vietnam at folket står sammen bak FNL og PRR, mens det er USA og Saigon-generalene som terroriserer og undertrykker.

I samsvar med Nixons «splitt-og-hersk-doktrine» og den såkalte «vietnamiseringa» overlater Nixon-administrasjonen mye av propaganda-arbeidet til sine løpegutter i øst og vest. Når USA snakker om «mulighetene for en fredelig løsning» og lefler med andre «supermakter», drar Saigon-agenter land og strand rundt og roper sårt om «en snarlig total seier over Vietcong», forherliger amerikanske krigsforbrytelser og kaller til «et verdensomspennende korstog mot kommunismen». Samtidig prøver de å opprette såkalte «informasjonskontorer» i et forgjeves håp om å snu opinionen, mens ulike nasjonale Saigon-agenter skriker opp om at slike «kontorer» er nødvendige for «å skape balanse i propagandaen.» I de fleste land, iallfall i Vest-Europa trenger vi ikke slike løgnsentraler, de vestlige nyhetsbyråene har for det meste greidd å fylle en tilsvarende funksjon.

RETT OG GALT OM KAMBODSJA.

Ett av de mest vanlige eksempler den siste tida på telegrambyråenes propagandatjenester for USA-imperialismen er omtalen av kampen i Kambodsja. I følge de meldingene som stort sett har versert i vestlig presse heter det at de to parter som kjemper i landet er Lon Nols «regjeringshær» på den ene sida og «Vietcong og nordvietnameserne» på den andre. At USA, Saigon og Bangkok seinere har intevenert til Lon Nols fordel, har endret lite på dette misforhold. Heller ikke opprettelsen av Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront, FUNK og den Nasjonale Frigjøringshær som FUNK leder og som i skrivende stund har kontroll med over halve landet og har styrker stående bare 1 mil fra hovedstaden, har ført til noen særlig reduksjon av løgnene som florerer om «Vietcong» i Kambodsja. Men de som prøver å opprettholde denne stillingen i propagandakrigen, befinner seg i sannhet på sviktende grunn, for hva skriver ikke stadig flere aviser som har reportere i selve Kambodsja:

Jeff Williams, AP, 30/3: «Førstehandsbevis samlet av Associated Press i Kambodsjas provinser viser at det er organiserte Sihanouk-tilhengere som står klar til å marsjere

mot hovedstaden, ikke Vietcong-soldater... Dette har brakt den kambodsjsanske hæren til en konfrontasjon mellom seg og det kambodsjsanske folket og mange kambodsjanere har blitt drept.»

Anton Wills-Eve, Reuters, 1/4: «Vitner kan fortelle at regjeringsstyrkene møtte opprørerne med maskingeværild, meiet ned alle for fote og lot mange ligge igjen på veien som en advarsel mot ikke å reise seg til opprør til støtte for prins Sihanouk. Øyenvitnet beskrev opprørerne som bønder...»

Jeff Williams igjen den 3. april: «...En annen voldsom demonstrasjon...brøt ut...befolkningen laget en demonstrasjon til støtte for Sihanouk. Hæravdelinger åpnet ild mot demonstrantene, et trettital ble drept etter offisielle meldinger....Mindre enn en uke tidligere hadde tropper i provins-hovedstaden Kompong Cham skutt løs på en mengde på 20 000 Sihanouk-tilhengere og drept 27 på stedet, derav en kvinne og et barn....»

International Herald Tribune, 29/6: «Den kambodsjsanske landsbygda, hvor størstedelen av befolkningen lever, er i ferd med å bli radikalisert og hurtig forvandlet til en massiv pålitelig og revolusjonær base. Allerede eksisterende vennskapelig forbindelser mellom den kambodsjsanske landsbygd-befolkningen og de vietnamesiske revolusjonære som har levd og virket her i et tiår, er i ferd med å bli styrket og ta form av en solid revolusjonær front med Sihanouk som leder...»

FRA RØDE KHMER TIL FUNK.

De som til stadighet harper på myten om «Vietcong i Kambodsja», har ennå ikke kunnet dokumentere sine påstander. En ytterligere ting som svekker slike påstander er f.eks. den offensiven FNL-styrker satte i verk mot USA-baser over hele Sør-Vietnam 1. april i år, på et tidspunkt da FNL angivelig sto på spranget for å «innta Phnom Penh».

I Kambodsja er det sjølsagt det kambodsjsanske folket som kjemper, og det er en sannhet som snart vil gå opp for såvel Lon Nol og Nixon som for de vestlige nyhetsbyråene.

Allerede under Sihanouks styre virket det en aktiv geriljabevegelse i landet. De gikk vanligvis under navnet «Røde Khmer» og det er alminnelig antatt at de sto under ledelse av landets kommunister. Denne foreteelsen har særlig blitt utlagt som «vietnamesiske agenter», men i virkeligheten var og er de Røde Khmer en helt nasjonal gruppe.

I den svenske avisa Dagens Nyheter skriver T.J.S. George fra Phnom Penh i juli: «...—det fantes en liten kjerne av kommunister som arbeidet under jorden.

Siden den franske Indo-Kina-krigen (som tok slutt i 1954) fantes det en liten styrke «røde khmer» — høyst 1500

mann under våpen. Men dette var nok til å holde regjerings-tropper opptatte og spredte over hele landet i årevis.

De røde khmerene kunne for eksempel for noen år siden utsette en regjeringspatrulje bare tre mil sør for Phnom Penh. Regjeringen nevnte ingen ting om saken, dels fordi det var klart at lokalbefolkningen hadde hjulpet geriljaen.» Videre forteller reporteren om en del bondeopprør i ulike deler av landet og han sier at omlag 2000 stykker flyktet opp i fjella og dannet et baseområde i nordøstprovinen Ratanakiri.

Som Kambodsjas statssjef greidde Sihanouk å gjøre Kambodsja til «en fredens oase i et krigens Sørøst-Asia» fra 1955 til 1970. Men innenlands rådte føydale forhold og blant de militære befant det seg mange reaksjonære og pro-amerikanske elementer, blant dem Lon Nol, som i 1969 ble statsminister. Mens CIA ved flere høve prøvde å ta livet av Sihanouk (se For Vietnam 2/70), kunne Sihanouk komme med feilaktige angrep på USA som til stadighet bombet kambodsjanske grenselandsbyer, fordi angivelig flyktende FNL-soldater skulle «søke tilflukt» der.

En del av Sihanouks mange uttalelser var uberegnelige og ga ofte mer et uttrykk for press fra høyre-elementer enn egne vurderinger. Dette visste amerikanerne å utnytte maksimalt. Vilklårlige uttalelser fra Sihanouk mot de røde khmer som «agenter for en asiatisk stormakt» ble tatt som bekreftelser på at FNL og Nord-Vietnam hadde fotfeste i landet. «Kommunistiske støttepunkter», ble de kalt av Pentagon. men da USA veltet inn i landet i mai for å «spore opp og tilintetgjøre» disse, var det for det meste sivile kambodsjanere som ble drept og massakrert.

FNL holdt ikke til i Kambodsja, det var de røde khmer som behersket de fleste grenseprovinserne, slik som bergstamme-provinen Ratanakiri i nordøst. Her lyktes regjeringen aldri å gjenvinne kontrollen, skriver T.J.S. George, som videre sier at «en forklaring på dette var at FNL på den andre siden av grensen hadde gitt bergstammene stor innflytelse.» Med andre ord: et tradisjonelt samkvem mellom folk et på begge sider av grensen, ble av USA blåst opp til en av Indo-Kina-krigens største myter, myten om «kommunistisk aggressjon». Dette kunne skje fordi FNL hadde kontrollen over de sørvietnamesiske grenseprovinserne, mens kambodsjanske antiimperialister var særs aktive på den andre siden.

I tida fra 1958 til mars i år har amerikanske styrker og soldater fra Saigon-hæren krenket Kambodsjas grenser 7000 ganger, bombet grenselandsbyer og tilsammen drept rundt regnet 1000 kambodsjanere. Dette er USA-imperialismens verk og langtifra FNIs. Det er derfor naturlig at den kambodsjanske grensebefolkning har hatt større sympatier for FNL og Røde Khmer enn for USA og Saigon, og for den saks skyld også Phnom Penh.

Journalisten og Indo-Kina-kjenneren Wilfred Burchett, som siden 1965 har bodd i Kambodsja, sa i 1967 at han «forgjeves har søkt etter bevis på innblanding fra DRV og FNL i landets indre anliggender», og dette blir bekreftet av journalistene Dava Dellinger og Donald Duncan. «Det eneste tegnet på utenlandsk innblanding langs Kambodsjas grenser kommer fra USA og dets satelitter i Thailand og Saigon», skriver Burchett. At tilogmed USA-pressen har begynt å stille seg uforstående til intervensjonsmyten har vi alt trukket fram en del eksempler på. Den 4/4 skriver et amerikansk nyhetsbyrå at «det finnes knapt nok et bevis som forsterker påstandene fra Lon Nol-regjeringa om at en fullstendig invasjon finner sted.»

DEN INDOKINESISKE ENHETSFRONTEN

I en periode av mostandskrigen mot franskmennene, var det et nært samarbeid mellom motstandsbevegelsen i alle de tre indokinesiske landa som tilsammen utgjorde en fransk koloni. For eksempel hjalp den patriotiske bevegelsen i Laos til med forsyninger og geriljakrigføring, da den vietnamesiske folkehæren slo franskmennene ved Dienbienphu i 1954.

Dette at nasjonale motstandsbevegelser samarbeider over landegrensene er ikke noe nytt i historien. Når fienden er felles er det både naturlig og riktig at alle står på samme front. Under annen verdenskrig hendte det ofte at norske motstandsmenn tok seg over grensa til Sverige, uten at det da het at Sverige ble utsatt for norsk aggressjon, og det svenske folket tok seg broderlig av de jagede nordmennene. Den tyske og japanske imperialismen ble da også nedkjempet ved at folk og nasjoner verden over dannet en felles front, var forbundsfeller og sloss side om side. Idag står Indo-Kinas folk overfor en felles angriper: USA-imperialismen. Det er derfor de nylig avholdt en indokinesisk toppkonferanse og gikk inn for dannelsen av en indokinesisk enhetsfront. (Se felleskommuniké i For Vietnam 2/70).

Dette betyr ikke at FNL-soldater oversvømmer Kambodsja eller at nordvietnameserne tar over i Laos. I hvert land er det nasjonale frigjøringsstyrker som er sterke nok til å klare av de hardeste militære utfordringene alene. Det har både FNL i Sør-Vietnam og Pathet Lao i Laos bevist, i årevis. Det vil også Kambodsjas folk bevise. Det går an å samarbeide uten dermed å blande seg inn i partnerens indre anliggender. Bare imperialistenes samarbeid er uforenlig med nasjonal uavhengighet. Men folket i flere land kan samarbeide på mange måter, som i Indo-Kina: en felles offensiv på et gitt tidspunkt, økt samhandel og forbindelser over grensene til gjensidig fordel for frigjøringskampen, nyhetsformidling osv. er noen eksempler.

Innbyggerne i Kambodsjas hovedstad Phnom Penh demonstrerer mot USA's politikk.

har idag det kambodsjanske folket reist seg som følge av USA-imperialismens aggressjon mot landet.

Under prins Sihanouk kunne de indre sosiale motsetningene ha en like sterk innflytelse på landets almenne politiske liv som den ytre trusselen om amerikansk undergravning og innblanding. Det var sjølsagt høyst skiftende. Når Sihanouk tordnet mot USA og CIA hadde han flertallet av folket bak seg, men når han gjorde opp med bondeopprørerne i Battambang, sto prinsen på den gale siden.

Kuppet i mars kom til å endre på dette forholdet. Idag er kambodsjanere samlet, som før sto splittet. Sihanouk har gjort sjølkritikk, der han bl.a. sier: *»Forræderiet, feigheten, ryktene og de reaksjonæres avskyelige angrep har åpnet mine øyne og gjort meg smertelig oppmerksom på min utilgivelige godtroenhet og feilbedømmelse som fikk meg til å tro at et fritt, demokratisk, blomstrende og lykkelig land kunne bygges opp med hjelp av slike inngrodde personer, korrumperte borgelige elementer og prinser, fascister og reaksjonære, som idag utgjør den nåværende »regjeringen» og »nasjonalforsamlingen» i Phnom Penh. Det »harde slag» som de ga meg og fortsatt gir meg er en smertefull, men meget god lekse for meg. En lekse som jeg aldri skal glemme.*

På grunn av denne feilbedømmelse skal jeg trekke meg fra statssjefstillingen etter at vårt folk har seiret over sine fiender, de reaksjonære undertrykkerne og deres herrer—USA-imperialistene. Da skal jeg gi vår progressive ungdom og det arbeidende folket mulighet til i samarbeid med hele vårt folk å ta ansvaret for gjenoppbyggingen av landet og forsvaret av det.»

Røde Khmer-ledere som Hu Nim, Hou Youn, og Khieu Samphan som ble forfulgt under det gamle styret, er idag ministre i Sihanouks eksilregjering og leder for de patriotiske styrkene inne i selve Kambodsja.

Idag har en rekke masseorganisasjoner sluttet seg til den nasjonale enhetsfronten, FUNK, slik som Folkets Forente Motstandsbevegelse, Prancheachun (Folkets Gruppe), Det kambodsjanske bondeforbundet, Den nasjonale fagforeningsunion, Kvinneforbundet, Den demokratiske Ungdomsunionen, Forbundet av patriotiske Intellektuelle, proffessorer, lærere og forfattere, samt representanter for forskjel-

lige minoriteter. Dessuten er begge buddhistsektene med i FUNK. Den 7. og 8. mai kom representanter fra alle disse organisasjonene sammen til en kongress av folkedelegater sammenkalt av den Forente Motstandsbevegelse i et frigiort område av Kambodsja. Her vedtok man full støtte til FUNK og den Kongelige Nasjonale Samlingsregjering som var blitt dannet i Peking den 3. og 4. mai med Penn Nouth som statsminister. Denne regjeringen er allerede anerkjent av over 20 land, mer enn Lon Nols i virkeligheten lovløse klikk.

Når det gjelder forholdet mellom FUNK og Sihanouks eksilregjering er regjeringa i underordnet FUNK, som leder frigjøringskampen og streker opp de politiske linjene.

KAMBODSJAS FOLK I KAMP.

Flertallet av de kambodsjanske folket har i løpet av meget kort tid lært å kjenne hvem som er deres hovedfiende for øyeblikket. Lon Nol—Sirik Matak's massakrer, den amerikanske invasjonen og de sørvietnamesiske marionette soldatenes herjinger har fått khmer-folket til å følge FUNK og ta opp kampen sammen med de patriotiske frigjøringsstyrkene i landet.

Siden kuppet i mars har disse satt ut av spillet mer enn 80 000 fiendesoldater, derav 12 000 amerikanske soldater. Tallene er FUNKs og de gjelder for tre måneder. De største tapene har Lon Nol—hæren hatt med 50 000 satt ut av kampdyktighet. I tillegg kommer verdifulle erobringer av titusenvis av geværer, ammunisjon og andre livsviktige militære forsyninger. Men den største sieren av alle, er frigjøringa av landet. På et tidspunkt rundt begynnelsen av august hadde FUNK full kontroll over de fem provinsene i nordøst og nord og tilsammen frigiort områder med nærmere 3 millioner mennesker.

Vi kjenner ennå lite til i detalj hvordan områdene styres og hvordan livet arter seg i de nye frigiorte delene av Kambodsja. Men i seinere nummer av For Vietnam vil vi komme nærmere tilbake om det. Men det kan vi i alle fall slå fast, I det frigiorte Kambodsja er folket herre over utviklinga og de føydale forholdene som før rådde på landsbygda brytes ned. Et fritt Kambodsja vil bli et demokratisk og nøytralt Kambodsja.

Sovjet-ledernes svik

Sovjet-ledernes støtte til kampen mot USA-imperialismen har aldri vært konsekvent. Det har hendingene i Kambodsja vist.

»DJAKARTA—KONFERANSEN».

Da det CIA-innsatte Lon Nol-regimet alt etter kort tid begynte å vakle, kalte alle slags pro-amerikanske regjeringsledere i en del sørøst-asiatiske land i slutten av mai sammen til en såkalt »asiatisk konferanse om Indo-Kina» i Djakarta. Både DRV, PRR, Pathet Lao og Sihanouk tok avstand fra konferansen, og Sihanouk kalte deltakerne for »amerikaniserte asiater».

Det var ikke overraskende at det eneste man kom fram til var opprettelsen av en såkalt »arbeidsgruppe», bestående av bl. a. notoriske antikommunister fra Indonesia og »Malaysia». Deres oppgave var å bidra til »å gjennomplive Geneve-avtalen» med støtte fra »de fem stormaktene» (»Straits Times», Singapore 13/6-70). Med liknende »supermaktsavtaler» ferskt i minne (Midt-Østen) var det derfor ikke uventet at den indonesiske militærjuntaens utenriksminister Adam Malik, i midten av juni dro til Moskva.

Etter hjemkomsten ga Malik uttrykk for »tilfredshet med sine samtaler i Moskva om Kambodsja» (»The Mirror», Singapore 29/6). Man skulle se på Sovjet som »et klart lys» angående Kambodsja i framtida, sa Malik.

At Malik ble tatt så godt imot i Moskva henger sjølsagt ikke bare sammen med at Sovjet-lederne var så villig til å diskutere Indo-Kina. Malik og Gromyko hadde også litt av hvert å snakke om når det gjaldt problem av »indonesisk-russisk interesse» («Straits Times» 19/6).

LON NOL »NØYTRAL»?

Men det er ikke bare fascistene i Djakarta lederne i Kreml pleier gode forbindelser med. I skriven-de stund har Sovjet ennå ikke anerkjent den nye eksilregjeringen og brutt med Lon Nol. Sovjets ambassade i Phnom Penh skjøttes for tida av en charge d'affaires. Ambassadøren har dratt tilbake til Moskva, ikke i protest, men på ferie.

Dette bekreftes da også av ei Singapore-avis («The Mirror») som den 22/6 skrev »at Moskva» ikke har brutt forbindelsene med Lon Nol-regjeringa, og at Podgornij hen-viste til Kambodsja som nøytralt, noe som tyder på at Moskva ikke har forbundet Lon Nol med amerikanerne, som de som de andre har».

At Lon Nol ble innsatt med amerikansk hjelp og idag er løpegutt for USA-lakeiene i Saigon og Bangkok, vil nok snart også russerne måtte erkjenne. Men hvor lang tid vil det ta før de anerkjenner den legale eksilregjeringa og bryt-er alle forbindelser med Phnom Penh-quislingene?

VÅPENHJELP.

Hvis en skal ta for seg det som er kommet fram i den seineste tida om sovjet-russisk Kambodsja-politikk, så må den mest slående nyheten være den som sto å lese i en artik-kel av T. D. Allman, reporter i Phnom Penh, gjengitt i «The Bulletin» 11/7 i år. Innledningsvis berører han Sovjet-dip-lomatiet i Sørøst-Asia som hele tida er berørt av det faktum at »Sovjet-Unionen er fanget mellom sitt begjær etter å bruke stormaktstaktikk for å innringe Kina, og sitt retor-iske ansvar til verdensrevolusjonen». Om Sovjet i Kambodsja opplyser han følgende: »Motsigelsene i den sovjetiske hold-ning kommer kanskje klarest til uttrykk gjennom den hjelpa som Tsjekkoslovakia etter programmet fortsetter å yte, noe som helt klart gjenspeiler Sovjets politikk. Tsjekkske eks-

perter drar hver dag med væpnet kambodsjansk eskorte ned til en ammunisjonsfabrikk som de driver på vegen mellom Phnom Penh og Sihanoukville. Den væpnede konvoien er ment å beskytte tsjekkerne fra Vietcong-overfall». »...På fabrikken produserer tsjekkerne den sovjetiske typen AK-47 og maskingeværkuler for kambodsjanerne (Les: Lon Nol-styrkene, red. anm.) til bruk mot Vietcong (Les: de kam-bodsjanske patriotstyrkene, red. anm.)»

STØTTE I ORD, SVIK I HANDLING.

er Sovjet-ledernes politikk verden over, enten det nå er Indo-Kina, Latin-Amerika eller Midt-Østen, Supermakt-samarbeidet med USA er mer dominerende enn støtte til frigjøringsbevegelser. Midt under Kambodsja-invensjonen satt USA og Sovjet sammen i Wien og inngikk avtaler om »ikke-spredning av kjernefysiske våpen» for å forsterke sitt samarbeid på bekostning av verdens folk. Det amerikanske »Newsweek»-magasinet skriver da også den 18/5 at Moskva ikke har tenkt å tillate seg å sette på spill en av Sovjet-dip-lomatiets viktigste målsetninger: samarbeid med USA på kjernevåpenområdet. Og det mest synlige beviset på det kunne iaktas i Wien der de sovjetiske og amerikanske dele-gasjonene ved SALT-forhandlingene (Om »begrensning» av strategiske våpen) holdt et forretningsmessig og motsetn-ingsfritt møte ifølge planene...»

»DET HØYE GRASET.»

Sovjet har »nøkkelen til fred» i Indo-Kina, er et håpe-fylt rykte som lenge har florert på forskjellige vestlig og am-erikansk hold. Ikke rart at Nixon stadig vekk legger vekt på russisk innflytelse i Hanoi osv. Men siden kuppet i mars og den derpåfølgende amerikanske krigsutvidelsen, har enhet-en mellom de tre indokinesiske folkene bare blitt sterkere. Samtidig har solidaritetsbåndene og samholdet med Kina og Nord-Korea blitt klart manifestert, noe som opplagt må betegnes som et skudd for baugen for Sovjet-lederne som i lengre tid har satset på å isolere Kina og splitte den antiim-perialistiske enheten mellom Asias folk. Idag har Sovjet-lederne mistet denne »nøkkelen» i det høye indokinesiske graset, og fred kan det ikke bli før USA er drevet bort fra hele Sørøst-Asia.

EEC FORSTERKER IMPERIALISMEN

Norge er nå i forhandlinger, som kan føre til medlemskap i det europeiske fellesmarkedet, EEC. Det har reist seg en sterk og tverrpolitisk opinion mot norsk medlemskap. De største farene er at vi blir fullstendig avhengige av den internasjonale monopolkapitalen og at vår økonomi vil bli alvorlig rammet. Det økonomiske fellesskapet skal også utbygges til å bli et politisk fellesskap. Vi vil bli enda mer bundet av andre og større nasjoner, når vi skal ta våre politiske avgjørelser. Derfor er det nødvendig for oss å undersøke hvilken politikk som blir ført gjennom EEC.

DE GAMLE KOLONIHERRENE I NY DRAKT

Her skal vi ta opp litt om EEC og utviklingsland. Hvis hele Vest-Europa nå blir medlemmer av EEC, vil det bety at vi får en sterk og samlet monopolkapital som kan føre en felles politikk i utviklingsland. En politikk som best kan karakteriseres ved uttalelser fra de som blir rammet av den.

Dagbladet 1962. »Generalsekretær for organisasjonen av amerikanske stater, dr. Jose A. Mora, skal sende en personlig representant til Europa med en skarp protest mot importrestriksjoner innen det europeiske fellesmarkedet. Informerte kilder sa at noten i detalj kommer til å påvise hvilke uheldige virkninger tollsatser og preferansekvoter nå har på økonomien for latin-amerikanske eksportører av slike varer som kaffe, kjøtt, ull og kakao.

En representant for Tanzania sier i Dagbladet 14/9-1962, at de tidligere kolonialmaktene ikke er villige til å gi slipp på sine gamle markeder og råvarekilder. De bruker bare nye midler for å fortsette den gamle utbyttinga. Et av disse midlene er Fellesmarkedet.

»Det er vestmaktene som er de store profitørene på det urettferdige bytteforholdet i verdenshandelen. Hjelp, lån og investeringer som de yter utviklingslandene i dag, er selvsagt langt billigere for dem, enn om de skulle måtte kjøpe dyrere råvarer og/eller selge ferdigvarene billigere. Særlig tatt i betraktning av at statistiske undersøkelser viser at opp til 70% av låne- og investeringskapital i mange tilfelle går tilbake til moderlandet».

I samband med at 18 afrikanske stater den gangen skulle få assosiert medlemskap i EEC sier han: »Liksom den gamle overklassens taktikk besto i å splitte, er et av Fellesmarkedets tydelige mål å splitte utviklingslandene. Ved å assosiere noen av de tidligere koloniene til EEC, mens andre står utenfor, søker man å skape kunstige motsetninger. Midlet er vel kjent. Liksom utbytterne engang forsøkte å lokke arbeiderne ut av deres solidariske holdning til sine brødre ved å tilby dem gunstige betingelser, slik forsøker nå EEC å splitte utviklingslandene, ved å vifte med ekstra fine betingelser for dem som vil svikte solidariteten og samholdet med sine egne».

De landene som er assosiert med EEC kommer ut i litt av et uføre. Tidligere statsminister i India, Nehru sier det slik: »Fellesmarkedet vil bli en mer maktfull måte å opprette kontrollen over utviklingslandene enn noen kolonimakt noensinne har kunnet bruke».

Kjell Landmark skriver i Dagbladet 1962: »Oversjøiske land og områder blir assosiert med fellesmarkedet i henhold til Romatraktatens artikler 131–136. Paragrafene 131–136 kjennetegnes av mangel på gjensidighet i bytteforholdet mellom medlemslandene og de assosierte landene. For afrikanske og asiatiske politikere er realiteten og innholdet i denne del av Roma-traktaten følgende: EEC representerer en arv av kolonialt herredømme og er en gruppering av stater som ønsker å holde de assosierte oversjøiske områdene tilbake i en underutviklet status som leverandører av råvarer og avsetningsområder for egne ferdigvarer».

NEI TIL EEC.

En samling av Vest-Europa i EEC vil bety ei vesentlig styrking av den internasjonale monopolkapitalen og dermed utbyttinga av utviklingsland. Norge mister enda mer av sine muligheter til å støtte verdens undertrykte folk. Sannheten er at vi blir delaktige i imperialistenes politikk overfor utviklingsland i en helt annen grad enn før. Samtidig vil den utenlandske storkapitalen uten at vi kan hindre det kjøpe opp og investere i norsk industri, og utkonkurere norsk jordbruk. Vi kommer til å ende som imperialistenes lydige visegutter.

Arbeidere, jordbrukere, fiskere, husmødre, studenter skoleungdom og progressive intellektuelle må reise en aktiv norsk folkeopinion i fagforeninger, politiske partier og andre medlemsorganisasjoner mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet.

SOLKOM'S LANDSMØTE

Solkoms landsmøte 6.-7. juni samla ca. 60 delegater og observatører fra hele landet, og ble et nytt bevis på Solkoms ledende rolle i det anti-imperialistiske arbeidet. Til tross for harde angrep høsten 69 er det tydelig at arbeidet er styrka både internt og eksternt.

ERFARINGENE FRA STUDIENE

I forrige landsmøteperiode var studier hovedoppgaven for fronten. Dette har ført til heving av det politiske nivået og gitt muligheter for løsning av politiske motsetninger gjennom diskusjon. Studiearbeidet må derfor sies å være hovedårsaken til den sterke politiske enheten i fronten i dag.

På den annen side har studiene også bidratt til organisatorisk styrking av fronten. Stadig flere sjølstendige FNL-grupper har organisert seg rundt studiesirklene. Grupper som har drevet gode studier, har også jevnt over hatt bedre utadretta aktivitet.

OPPGAVENE FRAMOVER

Studiene vil fortsatt være grunnlaget og utgangspunktet for organiseringa av arbeidet, men for å videreutvikle frontens aktivitet må *ledelsen* av arbeidet styrkes, lokalt og sentralt.

For å bringe fronten opp på samme organisatoriske nivå, som den i dag står politisk, pekte det seg ut på landsmøtet

en ny hovedoppgave for fronten: *å styrke styrefunksjonen i gruppene*. På denne måten vil planlegging, mobilisering, politisk motivering av alle medlemmene og oppsummering av aksjoner og studier bli bedre. Eventuelle problemer med økonomien vil lettere kunne løses. Men den indre konsolideringa er ikke noe mål i seg sjøl. Målet er å gjøre FNL-gruppene enda bedre i stand til å føre Solkoms riktige linje ut til det norske folket og trekke nye folk med i arbeidet. Derfor er det viktig at den utadretta aktiviteten ikke forsømmes. Aktivistene på landsmøtet var enige om at den viktigste eksterne oppgava i tida framover er *salg av »For Vietnam«*.

Løser fronten sin nye hovedoppgave samtidig som aktivistene driver bra massearbeid, vil Solkom få ytterligere framgang i tida som kommer.

ENHET I FRONTEN

Et enstemmig landsmøte vedtok et omfattende politisk program, som framfor alt viser enheten som nå rår i fronten. Programmet slår fast Solkoms anti-imperialistiske målsetting som kommer til uttrykk gjennom parolene:

USA UT AV VIETNAM!

STØTT VIETNAMS FOLK PÅ DETS EGNE VILKÅR!

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!

NATO UT AV NORGE!

HAUGESUND FNL OG SAUDASTREIKEN

I sommer gjennomførte ovnshusarbeiderne ved Electric Furnace Products (EFP) i Sauda en 5 ukers streik for høyere lønn. EFP er ingen norskeid bedrift, den tilhører det monopolkapitalistiske Union Carbide-konsernet i USA. Ovnshusarbeidernes streik var derfor retta direkte mot USA-imperialismens utbytting av norske arbeidsfolk.

Sammen med Sauda-arbeiderne sto folket i Sauda, arbeidere, skoleelever, studenter og andre over hele landet og ga sin støtte til streikekampen gjennom resolusjoner og innsamling av penger til de streikende. Mot ovnshusarbeiderne sto i første rekke Union Carbide-konsernets redskap i Norge og ledende pamper i NAF/LO. Alle sammen lydige redskap for USA-imperialismen.

På tross av slike mektige og sterke fiender var det Sauda-arbeiderne og de som støtta dem, som gikk seirende ut av denne streiken. Seiren var derfor et slag mot USA-imperialismen, og ei kraftig påminning om at kampen i Norge vil hardne til. Denne seiren vil derfor være en mektig stimulans og støtte til det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen, og spesielt til de vietnamesiske arbeidere i sør som også gjennomfører voldsomme streiker mot den samme fiende som Sauda-arbeiderne kjempa mot.

Det var derfor naturlig og riktig at norske anti-imperialister aktivt støtta Sauda-arbeiderne, en støtte til ovnshusarbeiderne er en støtte til Vietnams folk. FNL-gruppa i Haugesund gjennomførte flere innsamlingsaksjoner i byen, de stilte seg opp med plakater, innsamlingsbøsser og delte ut løpesedler. Dette er et eksempel på hva norske anti-imperialister må gjøre i liknende situasjoner seinere.

Vietnam-uke 19.-25. oktober.

I tida 19.-25. oktober vil FNL-grupper over hele landet samle kreftene til en økt støtte til Vietnams folk. Det vil bli delt ut løpesedler, solgt For Vietnam, samla inn penger til Frigjøringsfondet. Der gruppene er sterke nok til det vil det bli åpne møter og enkelte steder demonstrasjoner.

Hovedparolen for Vietnam-uka er: *»Bryt med Saigon-juntaen!«* Samtidig reiser vi kravet om anerkjennelse av folkets regjeringer PRR og DRV.

Vi oppfordrer hermed leserne av For Vietnam til å støtte opp om FNL-gruppas arrangementer på deres hjemsted.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble stifta i 1965 for å få organisert arbeidet til støtte for Vietnams folk. På landsmøtet i 1967 ble det slått fast at det var enkeltmedlemmene, aktivistene, som skulle bestemme den politiske linja. Solkom skulle ikke være noen byråkratisk og tungrodd organisasjon som ble hemma av partitaktiske hensyn i de organisasjonene som var med.

Nødvendigheten av å bryte med ei holdningsløs »fred for enhver pris» linje og å gå over til ei klar anti-imperialistisk linje ble også fastslått.

MEDLEMSKAP I SOLKOM

Medlemskap i Solkom betyr at en slutter seg til de 4 hovedparolene:

1. USA ut av Vietnam!
2. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

På Solkoms landsmøte i juni i år ble det vedtatt et nytt program for fronten. Landsmøte avholdes hvert år. Landsmøtereferentene som kommer fra hele landet, velger et landsstyre som er samla i Oslo. Dets oppgave er å lede Solkom fram til neste landsmøte. I juni 1970 hadde Solkom lokale grupper og kontakter 67 steder.

FOR VIETNAM

For Vietnam er Solkoms eksterne organ. Bladet inne-

holder artikler om utviklinga i Vietnam, den anti-imperialistiske kampen andre steder, artikler om imperialismen og stoff fra de anti-imperialistiske hendingene i Norge. Salget av For Vietnam betyr også ei økonomisk støtte til Vietnam-arbeidet i Norge. Opplaget er omlag 15 000. Tegn abonnement på pg. 20 83 13. Det koster kr. 15 pr. år.

FRIGJØRINGSFONDET

Solkom har to viktige oppgaver: å gi politisk og økonomisk støtte til Vietnams folk. Skal en gi helhjertet materiell støtte i Norge, er det ved å gi bidrag til Frigjøringsfondet. Derfra går pengene til PRR uavkorta og uten vilkår. De overføres til PRR's informasjonskontor. Under Vietnamuka i april ble en representant for PRR overrakt 50 000 kroner fra Frigjøringsfondet. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår – Frigjøringsfondet pg. 20 50 32, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

ANDRE AKTIVITETER

De lokale FNL-gruppene driver studiesirkler om Vietnam. De arrangerer møter, sprer løpesedler, plakater, brev og jakkemerker. Solkom sentralt har også ei teatergruppe, filmer og blad fra Vietnam på engelsk. Den som vil vite mer om Solkom kan skrive inn og få vår presentasjonsbrosjyre eller henvende seg til den som er kontakt på hjemstedet. Solidaritetskomiteen for Vietnam, boks 558, Oslo Sentrum, tlf. 20 76 84, pg. 20 29 81.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ANDEBU
Karin Abrahamsen
Baugunrød, Høyjord

ARENDAL
Gunnar Danielsen
Vollene 4

BERGEN
FNL-gruppene i Bergen
Boks 2827

BJUGN/ØRLANDET
Halvard Gomo
Fosen Gymnas
7160 Bjugn

BODØ
Brit Bratland
Bodø Lærerskole

BØ I TELEMARK
Anders Rodum
Bø gymnas

DOKKA
Kari Blien
c/o Harald Ødegården
Hensrudfeltet

DRAMMEN
Rolf Hansen
Tunv. 15

DRØBAK
Morten Larsen
Sørenskriver Ellefsensvei 5

FANA
Nils Tore Lund
boks 96
5043 Hop

FAUSKE
Jon Midtgård
8275 Storfjord i Rysfjord

FLORØ
Magnar Falkenstein
Verving
6960 Svortvik

FREDRIKSTAD
Fredrikstad FNL-gruppe
Glømsenstgt. 1

GJØVIK
Bjørn H. Sætheren
Vesleengvn. 19

GUDBRANDSDALEN,
VINSTRÅ
Knut-Erik Paulsrud
2627 Svatsum

HALDEN
Bjørn Andreassen
Bravn. 37

HAMAR
May Britt Rønning
boks 269

HAMMERFEST
Vilfrid Bjørness
sykehuset

HAUGESUND
Knut-Jarl Rødje
4265 Håvik

HARSTAD
Tore Hoel
boks 371

HETLAND GYMNAS
Finn Oftedal
Vølstadvegen 29
4000 Stavanger

HORTEN
Tore Hagen
Bromjordet 6

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen
Prestebakkn. 5

HØYANGER
Bjørn Vike

KIRKENES
Leine Larsen
Le-Mairesvåg 14a

KONGSBERG
Veslemøy Fjersingstad
Masovngvn. 18

KRAGERØ
Ole Andre Engrav
3768 Vadfoss

KRISTIANSAND S.
Egil Engeland
Rådhusgt. 36

KRISTIANSUND N.
Einar Ødegård
Ivar Aasensgate 16

LILLEHAMMER
Henrik Lambine
boks 105

MODUM
Tore Nilsen
Høgli
3340 Åmot, Modum

MOLDE
Roy Martinsen

MOSJØEN
Jens Frøseth
Fearnleysgt. 16

MOSS
Jan Willadsen
Rønningen 10

NESNA
Alf-Dagfinn Vassås
Nesna off. lærerskole

NOTODDEN
Magne Fleitscher
Statens lærerskole i forming

OSLO
FNL-gruppene i Oslo
Boks 558, Sentrum
Oslo 1

PORSGRUNN
Hans Gunnar Olsen Tørre
Herøynv. 106
3900 Herøya

RANA
Guri Alterskjær
Sentralbiblioteket
8600 Mo

RINGERIKE
Per Vangli
Kirkegt. 11
3500 Hønefoss

ROA
Stein Buan

RØROS
Rune Wintervold
Ellensveita

SANDNESSJØEN
Tore Helge Allern
Sandnessjøen sykehus
boks 312

SARPSBORG
Josef Jørgensen
St. Mariestgt. 5

SKIEN
Arne Hagen
boks 335

SOGDAL
Johan Peter Øren
Sogndal gymnas

STAVANGER
Stavanger FNL-gruppe
Skagen 35

STEINKJER
Tor Frøseth
Tranavgn. 21a

STORD
Kjell Innvær
Sør-Al
Kantina
5460 Husnes

STYRKESNES
Nikolai Aistadsæter

SVOLVÆR
Kåre Andersen
c/o Aslaug Krystad
Sivert Nilsensgt. 1

TINGVOLL
Norvald Bordal
Tingvoll gymnas

TROMSØ
Einar Bangsund
Grønnegt. 12

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper
boks 2844

VAKS DAL
Kaj Ove Hatlestad
boks 19
5273 Stanghelle

VALEN
Henning Bøgh

VATNE
Terje Grytten
Grytestrand

VARDØ
Torbjørn Martinsen
boks 86

VOLDA
Nils Arve Engeseth
Volda gymnas

ØYSTESE
Minna Arntzen
gymnas

ÅLESUND
Ålesund FNL-gruppe
boks 595

ÅLVIK
Henrik Ramstad

for vietnam

Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr.15,- og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder.

Abonnement gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut. Alt materiell kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

Red. og ansv. utgiver: H. Leonhardsen.
Redaksjonens adresse er: Boks 558,
Sentrum, Oslo 1.

INNHold

USA's regimer i Saigon.....s.	3
Dette er Saigon-juntaen.....s.	4
Norge og Saigon-juntaen.....s.	10
Norge - USA's lydige redskap.s.	14
Anerkjenn PRR og DRV.....s.	20
Sør-øst Asia nå.....s.	23
Hvem kjemper i Kambodsja.....s.	25
Sovjet-ledernes svik.....s.	27
EEC forsterker imperialismen.s.	29
Solkoms landsmøte.....s.	30

Støtt Vietnams folk
på dets egne vilkår -

Frigjøringsfondet
pg 20 50 32
BOKS 558 SENTRUM, OSLO 1.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk